

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 142

De Aasvogels

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - HEERENGRACHT 313 - AMSTERDAM

DE AASVOGELS.

HOOFDSTUK I.

Een inbraak en haar gevolgen.

Omstreeks drie uur in den nacht liep een eenzaam wandelaar in een der voorsteden van Londen langs Shephard Bush.

Het was een donkere nacht en de wolken joegen met ongewone vaart langs het zwerk.

Windvlagen gierden onafgebroken door de straten en de regen kletterde onophoudelijk.

Zoover het oog reikte was er dan ook geen voorbijganger in de geheele straat te ontdekken.

De eenzame wandelaar, diep in den kraag van zijn jas gedoken, kon slechts met moeite tegen den stormwind worstelen.

Eensklaps bleef hij stilstaan niet ver van een huis, dat tamelijk ver van de straat was gelegen en daarvan gescheiden was door een voortuin, omgeven door een ijzeren hek.

Verwonderd keek hij naar de derde verdieping van het huis, waar een klein lichtje op zonderlinge wijze heen en weer bewoog.

Tot zijn verbazing zag de wandelaar dat dit licht langzaam daalde tot het geheel beneden in den tuin zichtbaar werd.

— Wat moet dat verbeelden? mompelde de late voorbijganger in zich zelf. Als ik mij niet sterk vergis gebeurt er in dat huis iets wat niet in orde is. Is dat gebouw geen filiaal van de Winston-Bank?

Hij stak haastig de straat over en verborg zich in een portiek, vanwaar hij duidelijk kon zien, wat er in den tuin voorviel, zonder zelf te worden gezien.

Het dwaallicht naderde door den tuin en verdween toen als bij tooverslag.

Maar de man in de portiek had scherpe oogen.

Hij zag een donkere gedaante naderen, die onhoorbaar over den grasband langs het grintpad van den tuin liep en onder den mantel blijkbaar een zwaar voorwerp droeg.

Snel als een aap klom deze gedaante tegen het hek op na het voorwerp op den grond te hebben geplaatst.

Zoodra hij boven op het hek zat, trok hij het zware pak met een touw naar zich toe en liet het, na even te hebben rondgekeken, aan den anderen kant van het hek weder zakken.

Daarna klom hij op zijn beurt naar beneden tot hij veilig den beganen grond had bereikt.

— Wel, wel, dat is een verbazend klimmer, bromde de man in de portiek.

De inbreker — want iets anders kon het moeilijk zijn — keek nog eenmaal spiedend om zich heen, nam het zware pak onder den arm en verwijderde zich haastig in de richting van de Oxfordstreet.

— Komaan, daar moet ik het mijne van hebben, zeide de eenzame wandelaar in zichzelf, terwijl hij de portiek verliet en den geheimzinnigen inklimmer begon te volgen.

Deze liep haastig, den hoed in de oogen gedrukt, voort, en de man die hem volgde had moeite hem niet uit het oog te verliezen.

In de geheele straat waren zij blijkbaar de eenige voorbijgangers.

De inbreker had eenige malen omgekeken en dan stond zijn levende schaduw telkens stil en drong zich zoo dicht mogelijk tegen de huizen.

Eensklaps stond de man met het pak eveneens stil en scheen aandachtig te luisteren.

Daarop vervolgde hij zijn weg en sloeg den hoek van de volgende straat om.

De nachtelijke wandelaar liep hem zoo snel als hij kon na en wilde op zijn beurt den hoek omslaan, toen hij regelrecht tegen de monding van een blinkenden revolverloop aanbotste!

Een kalme stem zeide:

— Ik wist wel dat mijn ooren mij niet bedrogen hadden.

— Dat schijnt zoo, zeide de andere heel kalm.

— Gij zijt mij gevolgd?

— Dat moet wel, anders zou ik u nu niet tegen het lijf zijn geloopen!

— Het is u zeker niet bekend hoezeer ik er op tegen heb, dat men mij volgt?

— Ik weet er inderdaad niets van!

— Gij hebt mij gadegeslagen?

— Ik zeg het tegendeel niet.

— Ik zie dat ik met een man van weinig woorden te doen heb, en dat doet mij genoeg, ging de kalme stem voort. Maar nu zal ik u moeten verzoeken mij van uw achtervolging te ontslaan, anders zou ik mij tot mijn groote spijt in de noodzakelijkheid bevinden, tot krachtige maatregelen van verweer over te gaan.

— En zouden die helpen, meent gij? vroeg de nachtelijke wandelaar op spottenden toon.

— Ik ben er van overtuigd, antwoordde de rustige stem. Ik weet niet wie gij zijt, maar gij moet, dunkt mij, inzien dat een geladen revolver een afdoend argument is.

— Als gij het zoo beschouwt, mijnheer, dan kan ik niet anders doen dan u gelijk geven! Argument voor argument — ziehier het mijne!

En op hetzelfde oogenblik schitterde er een tweede revolverloop in het flauwe licht van een straatlantaarn.

De stem van den man met het pak had niets van haar bedaardheid verloren, toen hij opmerkte:

— Wij zijn mannen, die elkaar blijkbaar verstaan, maar ik weet niet wat gij van mij verlangt

— Dat zal ik u in korte woorden zeggen, mijnheer. Ik verlang een gedeelte van den buit, dien gij uit het filiaal van de Winston-Bank ontvreemd heb — op een wijze, die ik niet anders dan geniaal kan noemen. Naar ik vermoed bevindt zich die buit in het pak, dat gij daar onder den arm draagt.

— Dat is op zichzelf juist, mijnheer de spion! Maar

als ik nu eens weiger aan uw verlangen gevolg te geven?

— Dan zoudt gij mij, hoezeer ook tot mijn spijt, dwingen tot het nemen van dezelfde maatregelen, die gij zooeven „krachtig” hebt genoemd.

De Onbekende, wiens gelaat geheel onzichtbaar was door den breeden rand van den hoed, dien hij diep in zijn oogen getrokken had, zette langzaam het zware pak op den grond neder.

Daarop zeide hij:

— Ik geloof dat het toeval mij in aanraking heeft gebracht met iemand, dien ik zeer ongraag een collega zou noemen, maar die het niettemin in zekeren zin toch is. Schieten zou op deze plek ons beiden groot gevaar opleveren — en daarom zal ik u tegen den grond slaan, mijnheer.

De daad bij het woord voegend deed de Onbekende de blinkende revolver met een bliksemsnelle beweging uit de vuist van zijn tegenstander vliegen. Kletterend viel het wapen op de straatsteenen.

De Onbekende schopte het met den voet ver weg, stak zijn eigen wapen in den zak, en het volgende oogenblik stonden de twee mannen dreigend tegenover elkander in postuur.

Een zonderling gevecht begon.

De beide strijdenden waren blijkbaar van buitengewone kracht en vlugheid.

Zij brachten elkander herhaalde malen hevige slagen toe, rolden hijgend over den grond, en de spion deed alle moeite den Onbekende bij de keel te grijpen.

Deze verweerde zich echter en riep op gedempten toon:

— Gij zijt zeker geen Engelschman, want gij vecht als een beest, met uw welnemen!

Toen werd de strijd weder zwijgend maar verbitterd voortgezet.

Tot de Onbekende opnieuw uitriep:

— Als gij niet zoo sterk waart, zou ik u voor een vrouw aanzien! Bij den duivel, gij krabt als een vischwijf!

Maar nu stonden beide mannen, hijgend en met zwoegende borst, weder overeind.

De Onbekende ging een pas achteruit, bracht toen snel als het weerlicht zijn rechtervuist naar voren en trof zijn tegenstander zoo hevig tegen de punt van de kin, dat deze, zonder een kreet te slaken, als een zak zand omviel.

Snel boog de Onbekende zich over den verslagen vijand en doorzocht haastig diens zakken.

— Ik moet toch weten, met wien ik te doen heb gehad, bromde hij in zichzelf. Maar ik vind niets! Dat is een veeg teeken! Ongetwijfeld heb ik met een heerschappij te doen, dat er niet op gesteld is met stukken in den zak te loopen, die hem kunnen compromitteeren. Komaan, ik geloof, dat het avontuur hiermede is afgelopen!

Hij nam het zware pak weder onder den arm en vervolgde snel zijn weg, zonder den verslagene nog met een blik te verwaardigen.

Onder het loopen haalde hij zijn zakdoek uit zijn zak en bond dien om zijn rechterpols.

— De schurk heeft mij waarlijk leelijk geraakt, bromde hij, het bloed loopt er tappelings uit. Foei, dat is geen manier van vechten!

De Onbekende liep snel voort, tot hij den hoek van Oxfordstreet bereikte.

Daar stond een zeer groote auto te wachten.

Zonder een woord tot den chauffeur te richten, opende de Onbekende het portier en sprong in de auto.

Deze stelde zich in beweging en reed zoo snel zij, kon weg.

Twintig minuten ongeveer duurde de rit.

Toen hield de auto stil voor een prachtige villa in Regentstreet, die toebehoorde aan Lord William Aberdeen, een der rijkste edellieden der wereldstad.

De Onbekende stapte uit en zeide tot den chauffeur:

— Gij kunt gaan slapen, Henderson, alles is in orde.

— All right, Mylord, was alles wat de chauffeur antwoordde.

Hij liet de auto keeren en reed haar naar de garage, die zich in den grooten tuin bevond, welke zich achter de villa uitstrekte.

De Onbekende had een sleutel te voorschijn gehaald en daarmede de voordeur geopend.

Aan den voorgevel van de villa was alles in duisternis gehuld.

Maar zoodra de Onbekende de groote marmeren trap naar de eerste verdieping was opgegaan, werd een deur geopend en een heldere lichtstraal drong naar buiten op het groote portaal.

In de deuropening stond een jonge man, die met uitgestoken handen op den Onbekende toetrad.

— Wat ben ik ongerust geweest, Edward! riep hij uit.

— Maar waarom dan, Charly? vroeg de ander.

— Wel, je had al veel eerder terug moeten zijn.

— O, er is mij onderweg iets gebeurd, dat mij iets opgehouden heeft. Ik zal het je aanstonds wel vertel-

len. Laat mij eerst mijn vermomming afleggen en een weinig mijn gemak nemen.

— Zeg me voor alles, of de onderneming geslaagd is.

— Uitstekend! Uitstekend! Ik heb in deze tasch ongeveer veertig duizend pond aan bankbiljetten en goud.

— Dat is een prachtig bedrag, riep de jonge man, verheugd uit. Maar wat heb je daar aan je hand? zeide hij verschrikt, terwijl hij op den omzwachtelden pols van den ander wees.

— O, dat beteekent niets. Een flinke krab, dat is alles.

Onder het spreken was hij de gang overgelopen en trad nu een prachtig gemeubelde slaapkamer binnen, waar hij zich van zijn overgoed begon te ontdoen en het schmink van zijn gelaat begon te wrijven, tot zich een jong gelaat met sprekende, donkere oogen en krachtige trekken vertoonde — het gelaat van John Raffles, den befaamden gentleman-inbreker, kortom, Lord Edward Lister, dien de politie van de drie werelddelen reeds jaren tevergeefs zocht en die deze prachtige villa onder den naam van Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor-Club, bewoonde.

De jonge man, die hem had begroet, was zijn secretaris en vertrouwde vriend, Charly Brand, die meestal aan al zijn ondernemingen deel nam, maar juist dezen nacht door andere bezigheden hierin verhinderd was.

Spoedig zat John Raffles, nadat hij zijn zakdoek van zijn pols verwijderd had en vervangen door een strook hechtpleister, op zijn gemak in de bibliotheek van de villa, gedoken in een van de kostbare lederen stoelen, die rondom een kunstig ingelegd tafeltje waren geschaard.

— En vertel me nu eens wat er gebeurd is, zeide Charly, die zijn nieuwsgierigheid nauwelijks had kunnen bedwingen.

— O, het is in een paar woorden verteld! Ik kwam niet zonder moeite in de bank, bedwelmde de bewakers met mijn uitmuntend middeltje, wist in de kluis door te dringen en ontvreemde daar het bedrag, dat nu veilig in onze brandkast ligt en dat niets anders is dan de bespottelijke winst, door den Staat gemaakt bij den verkoop van een stuk grondgebied in Afrika, dat hem volgens mij niet toekwam. De meening van den Staat zelf zal natuurlijk anders luiden, maar dat interesseert mij al bitter weinig. Ik zal er waarschijnlijk wel wat beters mee uitrichten dan de heeren achter de groene tafel. Toen ik de geelvinkjes bijeen had, klom ik het

raam uit en liet mij langs het touw zakken, dat ik daaraan bevestigd had. Tot zoover ging alles uitstekend.

— En toen?

— Toen klom ik het hek over en verwijderde mij.

— Maar die krab? riep Charly vol spanning.

— Die krab is daar natuurlijk niet vanzelf gekomen, dat kun je je wel voorstellen. Ik had ongeveer honderd meter afgelegd, toen ik den vagen indruk kreeg, dat ik gevolgd werd. Ik keek een paar malen om en zag niets. Maar toen ik eens plotseling bleef stilstaan, hoorde ik duidelijk twee of drie schreden van een man, die blijkbaar door mijn plotseling stilstaan verrast was en zijn eigen stappen niet snel genoeg had kunnen inhouden.

— Nu, de rest kan ik wel ongeveer raden, zeide Charly lachend. Jullie zijn natuurlijk met elkaar in gevecht geraakt.

— Juist! Om mij te overtuigen dat ik goed had gehoord, liep ik de eerste de beste zijstraat in en bleef vlak op den hoek staan, mijn revolver voor mij uithoudend. Wat ik verwacht had gebeurde. De man die mij gevolgd was, liep met zijn borst tegen den loop van mijn brave Cold aan.

— Maar dan die krab, riep Charly ten derde male uit.

— Goede hemel, wat ben je toch ongeduldig, hernam Raffles lachend. Je moet begrijpen, dat die man maar niet de eerste de beste was, maar ook van een revolver voorzien was, waar blijkbaar niet mee te gekscheren viel, want het ding had veel weg van een kleine mitrailleuse. Toen bleef er voor mij natuurlijk geen andere keus over dan een vuistgevecht, maar de vent was valschen haalde mij den pols open. Kijk eens, het is wel een krab van een decimeter lengte. Ik ben er een week mooi mee!

— Nu ben ik er eindelijk achter! riep Charly opgelucht uit. Ik behoef niet eens te vragen of je dien nieuwsgierigen potkijker zijn deel hebt gegeven?

— Ja, antwoordde Raffles, ik heb hem *knocked out!*

— En je vreest niet, dat je herkend bent?

— Dat is niet waarschijnlijk. Ten eerste was ik vermomd, ten tweede droeg ik een hoed met een grooten rand en ten derde was het op die plek zeer donker.

— Maar wie kan die man geweest zijn?

— Heel veel zaaks zeker niet, want de kerel vroeg mij mir nichts, dir nichts om een gedeelte van den buit!

— Dat is dan al een heel toevallige ontmoeting geweest! riep Charly uit. Een groot geluk dat het zoo is afgelopen. Ik ben innig blij dat je weer veilig binnen

bent. Het liefst vergezel ik je toch maar op zulke tochten.

— Den volgenden keer ga je weer mee, beste jongen. En laten wij nu maar gaan slapen! Het is een incident zonder eenige beteekenis geweest!

De volgende dagen echter zouden toonen, dat het onbeteekenende incident voor Raffles zeer ernstige gevolgen zou hebben!

HOOFDSTUK II.

De schram op den pols.

Den volgenden avond, omstreeks acht uur, zaten Raffles en Charly, de eerste in zijn gewone vermomming als Lord Aberdeen, beiden in rok gekleed aan het dessert van het diner, dat zij in de restauratiezaal van het Carlton hotel gebruikt hadden en met een ouden flesch wijn hadden besproeid, om, zooals Raffles het noemde, „den goeden afloop van het onteigeningenzaakje te vieren”.

Zij hadden nu beiden een sigaret opgestoken en bliezen, in zwijgende beschouwing van de komende en gaande gasten verzonken, de blauwe rookwolkjes in de lucht.

— Weet je dat dit een van de fijnste en duurste hotels van Londen is, en misschien wel van het vasteland ook? begon Raffles, nadat zij eenigen tijd hadden genoten van het aantrekkelijk schouwspel dat werd opgeleverd door de overdadig rijk gekleede dames en heeren, die de schitterende dinerzaal vulden.

— Nu, het Astor Hotel mag er ook wezen, antwoordde Charly.

— In zekeren zin heb je gelijk, want daar komen werkelijk deftige lieden — die tevens zeer rijk zijn — hier komen uitsluitend zeer rijke menschen, die toch volstrekt niet altijd deftig zijn!

— Als ik mij niet vergis, is hier verleden jaar die beroemde Fransche hoteldief gearresteerd, die hier al een volle week had gelogéerd.

— Je hebt een goed geheugen! En dat is wel eenigszins een bewijs van mijn stelling! Ik zou er niet gaarne mijn hand voor in het vuur willen steken, dat alle lieden die hier logeeren of hier voor een paar pond sterling komen dineeren, al hun rijkdommen op volmaakt eerlijke wijze hebben verkregen. Maar uiterlijk is dat maar heel zelden aan hen te zien.

De kellner bracht nu, onhoorbaar loopend op zijn

vilten zolen en als het ware voortglijdend over het dikke smyrnatapijt, op een zwaar zilveren blad de koffie.

Met langzame teugjes genoten Raffles en Charly van het kostelijke mokkavocht.

Op dat oogenblik trad er een gezelschap van drie personen binnen, twee heeren en een dame, allen in avondtoilet gekleed.

Een der heeren was een nog vrij jonge man met een donker gelaat en gitzwarte oogen onder prachtig getrokken wenkbrauwen, die dadelijk den Italiaan verrieden.

De andere was wel twee hoofden grooter, van een herculische gestalte, met breede, sterke kaken, die in staat leken om keisteenen te vermalen, een laag voorhoofd en lichtblond, borstelig haar, wat zeer kort geknipt was en in een punt tot dicht boven de in elkaar groeiende wenkbrauwen afdaalde.

Maar niemand lette op de mannen, die de binnenfredende vrouw vergezelden!

Want deze was van een zeldzame schoonheid, die zelfs Raffles vol bewondering deed opzien — maar met de bewondering, die hij gevoelde voor een prachtigen volbloed of een kostbaren rashond.

De vrouw kon ongeveer vier of vijf en twintig jaar zijn. Haar lenige gestalte, schoon als van een Juno, was gehuld in een zeer laag gedecolleteerd zwart zijden toilet, dat haar onberispelijke lichaamsvormen op het voordeeligst deed uitkomen.

Een dikke vracht van het zwartste haar daalde in zware golvingen tot op haar prachtige schouders neder.

Twee wonderlijk groote ogen, zwart als gitten en schitterend van een verterend vuur, werden door twee als met een penseel getrokken wenkbrauwen overschaduwed. De lange wimpers teekenden twee breede strepen op de zachte wangen.

Charly had onmerkbaar zijn metgezel aangestooten en deze knikte kort met het hoofd.

Het drietal zag even besluiteloos rond en nam toen plaats aan een tafeltje, niet ver van dat van onze beide vrienden.

— Heb je ooit zulk een schone vrouw gezien? zeide Charly op fluisterenden toon, die geen blik van haar kon afwenden.

— Zij is buitengewoon mooi, zeide Raffles, een langen haal aan zijn sigaret doende.

— Goede hemel, wat zeg je dat onverschillig, heren! nam Charly verontwaardigd.

— Waarom zou ik zooveel geestdrift toonen, beste

jongen? vroeg Raffles kalm. Dat pronkstuk der schepping zal over een jaar of tien wallen hebben onder die schoone oogen — op die prachtige blanke slapen zullen zich kleine groefjes nestelen — die marmeren hals zal rimpels vertoonen, die schoone oogen zullen hun glans verloren hebben.

— Houd op, wat ik je bidden mag! riep Charly, hem in de rede vallend, je bent onverbeterlijk. In plaats van te genieten van het schouwspel dat deze buitengewoon schoone vrouw thans oplevert, ga je je verdiepen in de toekomst.

— Zoo ben ik nu eenmaal, beste jongen, antwoordde Raffles lakoniek. Maar wees jij maar gerust enthousiast, dat past bij je jaren!

— Lieve hemel, je slaat een toon aan alsof jij een oud man waart, zeide Charly.

— Dat ben ik ook.

— Je weet niet wat je zegt! Je bent zeven en dertig jaar, noem je dat oud?

Raffles antwoordde niet, maar keek aandachtig naar het drietal, dat tegenover hem zat.

De schoone vrouw en een der heeren zat tegenover hem, de andere was met den rug naar hem toegekeerd.

De man die naast de betooverende vrouw zat, wierp van tijd tot tijd een blik op de twee vrienden en scheen plotseling met de grootste aandacht naar de hand van Raffles te zien.

Maar het volgende oogenblik had hij de spijslijst ter hand genomen en scheen daar geheel in verdiept te zijn.

Hij keek er zoo lang naar, dat de vrouw aan zijn zijde, blijkbaar ongeduldig geworden, hem in zijn studie stoorde en eenige verwijtende woorden tot hem richtte.

De man naast haar fluisterde haar iets toe, stond op, liet zich door den kellner zijn jas en zijn hoed geven, nam met een hoffelijk gebaar van zijn beide metgezellen afscheid en verliet de zaal.

Raffles had niets van hetgeen er aan het tafeltje voorviel uit het oog verloren.

— Waar zit je in 's hemelsnaam zoo aandachtig naar te kijken? vroeg Charly lachend. Ik dacht dat die vrouw je in het geheel geen belangstelling inboezemde!

— Wacht even! Dat heb ik niet gezegd. Belangstelling boezemt zij mij zeker in — en toch lette ik niet op haar, maar wel op dien reus van een man, die naast haar heeft gezeten en zoo plotseling is verdwenen. Kellner, zoo viel hij zichzelf eensklaps in de rede,

terwijl hij den voorbijlopenden kellner aan een pand van zijn rok vasthield.

— Mijnheer? vroeg de man.

— Wil je mij die spijskaart eens geven, die op het tafeltje daarginds ligt?

— Maar mijnheer, gij hebt er daar naast uw bord een, antwoordde de man verbaasd.

Raffles haalde een geldstuk uit zijn vestjeszak en overhandigde dit den kellner.

— Dat weet ik wel, zeide hij, maar het is mij juist om die spijskaart daar te doen. Haast je! En geen woord als ze je soms iets vragen.

De man verwijderde zich schouderophalend, nam, zonder het zelfs te vragen, de spijslijst weg van het tafeltje, waaraan de schoone onbekende en de jonge zuiderling gezeten waren, en overhandigde de lijst aan Raffles.

Deze wierp er een snellen blik op en zeide, toen de kellner zich verwijderd had:

— Ik dacht het wel.

— Wat is er voor bijzonders aan die spijslijst? vroeg Charly verbaasd.

— Niets anders, dan dat er met een potlood een gaatje in geprikt is.

— Maar met welk doel dan?

— Om mij, of liever mijn gewonden pols door dat gaatje te kunnen beloeren, antwoordde Raffles kalm.

Charly keek zijn meester met de grootste verbazing aan.

— Weet je dat zeker? vroeg hij.

— Maar lieve hemel, met welk doel zou iemand anders dit gaatje in de spijslijst geprikt hebben? merkte Raffles eenigszins ongeduldig op.

— Maar dat kan er toch wel al gisteren in gezeten hebben, hernam Charly, nog steeds niet overtuigd.

— Dat heeft het zeker niet en wel om twee redenen: Ten eerste kun je aan de randen van het gaatje zien, dat het er pas is ingemaakt, en ten tweede zou men in een deftig restaurant als dit natuurlijk geen geschonden spijslijsten op de tafels laten liggen.

— Je kunt gelijk hebben, antwoordde Charly, en neem dit eens aan, maar nu weet ik nog steeds niet met welk doel men je daar aan dat tafeltje zou hebben bespied.

— Met het doel, om zich te overtuigen of ik de man ben, die gisteren deze krab heb opgedaan. Maar praat als je blijft wat zachter, want ik geloof dat die schoone vrouw daar en haar zwarte metgezel op ons letten.

— Dus die man die daar is heengegaan..... zeide Charly fluisterend.

— Is hoogstwaarschijnlijk dezelfde die gisteren dien kleinen twist met mij gehad heeft, vulde Raffles den zin aan.

— Dus die man is volgens jouw.....?

— Een soort collega, als ik het zoo eens mag zeggen, antwoordde Raffles, in ieder geval iemand, die er moeite voor deed mij iets te ontnemen, wat toen, op dat oogenblik, mijn eigendom was. En hoe noem jij iemand die een ander iets ontnemt of tracht te ontnemen?

— Daärover zijn de geleerden het nog niet eens, antwoordde Charly, maar de spraak makende gemeente noemt zoo iemand kortweg een dief.

— Prachtig! Dan zijn wij al wat op weg! Waarom die man nu zoo plotseling is verdwenen, zou ik je natuurlijk niet kunnen zeggen, maar ik denk niet dat het met heel vriendelijke bedoelingen jegens mij geweest is.

— Maar, Edward, als je inderdaad gelijk zoudt hebben, dan verkeer je in groot gevaar, weet je dat wel?

— Ik ben blij dat je dat inziet, zeide Raffles, dat heb ik reeds van het eerste oogenblik af begrepen toen ik deze kaart in handen kreeg, want die man heeft blijkbaar gisteren met mij geworsteld, toen ik er geheel anders uitzag dan nu — vanavond herkent hij mij aan mijn verbonden pols, en wie weet aan enkele andere bijzonderheden. Als de kerel mij volgt en ziet naar welk huis ik mij aanstonds begeef, dan is mijn geheim verraden en kan ik mij wel dadelijk bij de politie aamelden.

— Dus?

— Dus zal het geraden zijn dat wij tijdelijk een van onze andere kwartieren betrekken en de villa in Regentstreet niet anders dan in de hoogste noodzakelijkheid en zeer goed vermomd opzoeken. Hier heb je weer eens een van die voorbeelden, die helaas maar al te veel voorkomen, dat de hoog geroemde Raffles wel eens struikelt.....

— Evenals het beste paard, vulde Charly aan.

— Ik had mij niet in het openbaar mogen vertoonen voor deze schram zoover genezen was, dat men ze niet meer kon zien. Enfin! het is nu eenmaal gebeurd en gedane zaken nemen geen keer. Alles wat ons nu te doen staat is op te passen, dat mijn vergissing geen erger gevolg heeft.

Op dat oogenblik keerde de blonde reus, die een half uur geleden de zaal verlaten had, weder terug met

een anderen persoon, dien hij blijkbaar met eerbied scheen te behandelen.

Deze man was minstens even groot als zijn metgezel en vertoonde onmiskenbaar de teekenen van het Russische ras.

Zijn gelaat had breede, vierkante kaken, een platten neus, uitstekende jukbeenderen en kleine, eenigszins scheef geplaatste oogen.

Boven een laag voorhoofd stond een ware warbos glanzend zwart haar, dat achterover was gekamd en in den nek was afgesneden, op de wijze der Russische moesjiks.

Een paar buitengewoon lange armen eindigden in twee geweldige handen, die op een zeldzame lichaamskracht wezen.

Deze twee mannen richtten zich naar het tafeltje waar de schoone vrouw en haar metgezel waren blijven zitten en in het voorbijgaan wierp de nieuw aangekomene een snellen, onderzoekenden blik op Raffles, die deed alsof hij niets zag en schijnbaar in druk gesprek met Charly was.

Toen de Rus — want dat was hij zonder eenigen twijfel — eveneens had plaats genomen, riep Raffles den kellner, betaalde, stond op en zeide zacht tot Charly:

— Nu begin ik er toch genoeg van te krijgen, beste jongen. Ik geloof dat het tijd is om heen te gaan. Onze vriend van gisterennacht schijnt hulp te hebben gehaald, of wat waarschijnlijker is, hij is zijn patroon gaan halen, om mij eens in oogenschouw te nemen, alsof ik een merkwaardig schilderij of een kalf met twee koppen was.

De kellner kwam buigend, hielp de beide heeren in hun jassen en Charly en zijn meester verlieten het weelderige hotel.

— En nu is het zaak om goed uit te kijken, meende Raffles. Die heele geschiedenis bevalt mij maar half! Ik weet niet wat ik ervan moet denken, maar die vrouw is mij een beetje al te mooi voor die sinjeurs, die alleen maar door hun rok en hun witte das op een heer gelijken.

— Nu, dan zullen we van tijd tot tijd maar eens een blik achter ons werpen. dat is het beste wat we doen kunnen, vond Charly.

— Ik heb er nu spijt van, dat wij ons niet door Henderson met de auto hebben laten brengen en afhalen, want ik zou den man willen zien, die hem inhaalde als ik hem gezegd had, dat wij niet ingehaald mogen worden.

— Kun je hem niet telefoneeren?

— Dat houdt veel te lang op! In dien tijd kunnen die verdachte heeren het Carlton Hotel eveneens verlaten hebben en hoe minder ze mij zien, hoe beter het voor me is. Neen, ik geloof dat het verstandig is als we nu maar een van onze hulpkwartieren opzoeken en daar in 's hemelsnaam ons maar schuil houden, tot deze krab geheel genezen is.

— Alles goed en wel, maar ze hebben nu eenmaal je gezicht gezien, en als een hunner naderhand Lord Aberdeen tegenkomt, dan zou je evengoed er bij zijn!

— Dat geloof ik niet! Lord Aberdeen staat immers zoo mijlen hoog boven die menschen, dat iedere rechter of commissaris van politie, wien ze zouden durven vertellen dat een hunner met zijn Lordschap 's nachts om drie uur gebokst heeft, terwijl hij met een tasch vol goad uit een bank kwam, den verhaler van dien onzin onmiddellijk in een krankzinnigengesticht zou laten opsluiten.

— Dat geloof ik, alles wel beschouwd, ook wel, hernam Charly lachend. Het eenig gevaar is gelegen in die krab, want dat zou een bewijs zijn, maar is die eenmaal genezen, dan hebben zij in het geheel geen vat meer op je.

— Laten we dan maar hopen, dat ik er met een week huisarrest af ben. Jij kunt natuurlijk uitgaan zooveel je wilt, als je maar zorgt, dat je de villa in Regentstreet voorloopig zooveel mogelijk vermijdt.

HOOFDSTUK III.

Sonja Demetrieff, de verloofde.

De twee vrienden stapen snel door en wierpen van tijd tot tijd onverhoeds een blik achter zich.

Ofschoon het nog tamelijk druk op straat was, meenden zij toch wel te kunnen constateeren, dat niemand hen volgde.

— Ik denk dat zij kalm aan het dessert zijn blijven zitten, zeide Raffles, en om je de waarheid te zeggen, verwondert me dat wel een weinig. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het gevoel, dat wij hier te doen hebben met leden eener bende, die hun brood niet bepaald verdienen met rietvlechten of sigarenmaken. Integendeel, iets zegt mij, dat het hoogst gevaarlijke individuen zijn, die ons nog veel ongemak kunnen veroorzaken, als zij het erop gezet hebben, en juist daarom kan ik maar niet begrijpen, dat zij maar zoo kalm zijn blijven zitten.

— Ja, eerlijk gezegd, en natuurlijk aannemend, dat jouw opvatting van hun beroep de juiste is, komt mij dat ook wel wat zonderling voor, zeide Charly.

— Inderdaad, die onverschilligheid is verdacht en eigenlijk had ik wel zoo lief gehad, dat zij mij maar flinkweg waren gevolgd — dan had ik tenminste geweten, waaraan ik mij te houden had.

— Nu, wij bereiken nu althans veilig ons kwartier zonder dat men ons gezien heeft, en dat is dunkt mij ook wat waard.

— Als men ons inderdaad niet ziet, zeide Raffles ernstig, want als ik gelijk heb en die menschen maken deel uit van een goed georganiseerde bende, dan zullen ons nog leelijke verrassingen te wachten staan. Laat ons in ieder geval maar zoo snel mogelijk doorloopen, of nog liever laat ons een auto nemen.

— Naar welk van je geheime woningen, denk je te gaan? vroeg Charly.

— Mij dunkt dat wij maar naar het huis in de Queen Victoriastreet moesten rijden, zeide Raffles. Dat is hier het dichtste bij, het heeft twee uitgangen en het is nog van meerdere gemakken voorzien, zooals het betaamt voor de schuilplaats voor iemand die John Raffles heet. Maar stil, daar zie ik een onbezette huurauto — stop, chauffeur! riep Raffles.

De auto hield stil en de chauffeur vroeg Raffles naar het adres, waarheen hij hem moest rijden.

Raffles keek aandachtig rond, voordat hij antwoordde, boog zich toen voorover tot zijn mond vlak bij het oor van den man was en fluisterde hem het adres van het huis in de Queen Victoriastreet toe.

— En rijdt zoo snel als je kunt, beval Raffles.

Daarop stapten hij en Charly in de huurauto, die zich spoedig weder in beweging stelde en door de drukke straten van Londen naar het opgegeven adres snorde.

— Nu zul je zelf toch wel toegeven, dat we in veiligheid zijn, zeide Charly nadat zij eenige kilometers gereden hadden.

— Ik mag het van harte lijden, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Twijfel je dan nog? vroeg Charly verbaasd.

— Ik twijfel zoolang deze krab niet geheel verdwenen is en een ieder, die beweert dat ik gisterennacht daar en daar met een lid van een dievenbende gevochten heb, voor gek kan laten verklaren.

— Nu geloof ik toch, dat je wel een weinig al te pessimistisch bent, zeide Charly. Je kunt toch in goede niet aannemen, dat die vier gasten, met die

schoone dame inkluis, achter onze auto aandraven?

— Neen, er achteraan draven kunnen zij niet, zeide Raffles nadenkend, maar...

— Chauffeur! zoo viel hij zich zelf in de rede, terwijl hij hard tegen het voorruit klopte, stop eens vlug.

De auto stond met een ruk stil.

Raffles opende bliksemsnel het portier, sprong naar buiten en keek achter den wagen.

Er was niets verdachts te zien.

Op eenige passen afstand stond een agent met de handen achter op den rug in gesprek met een dienstmeisje, zachtjes zijn witten stok in de gevouwen handen achter den rug heen en weer zwaaiend.

Raffles trad snel op den ordebewaker toe en zeide:

— Heb je onze auto zien aankomen, agent?

— Ja sir, zeide de man verbaasd.

— Heb je op den wagen gelet toen hij stil stond?

— Ook dat, zeide de dienaar des gerechts.

— Heb je ook gezien of er iemand op de achterveeren gezeten heeft, die eraf sprong toen de auto stil stond?

— Ik heb niets dergelijks gezien, antwoordde de man, terwijl hij den vrager verwonderd aankeek.

— Zoo — ik dank je, beste vriend! Ik weet wat ik weten wil!

De agent tikte beleefd aan zijn helm.

Raffles stapte weer in den wagen, nadat hij den chauffeur bevolen had door te rijden.

— Waarom heb je de auto laten stil staan, Edward? vroeg Charly, zoodra zijn meester weder naast hem zat.

— Beste jongen, je hebt mij zelf op dat idee gebracht. Toen jij zei dat die vier menschen de auto niet konden naloopen, bedacht ik dat ze wel eens een medeplichtige hadden kunnen laten meerijden! Ik ben nieuwsgierig en daarom wou ik me daarvan overtuigen — dat is alles.

— En je hebt natuurlijk niets gezien?

— Ik heb niets gezien, maar het woord „natuurlijk” is hier niet op zijn plaats. Ik zal je niet vervelen door in herhalingen te treden, maar ik wou dat we maar goed en wel een dag of acht verder waren!

Charly, die de aangeboren wantrouwendheid van zijn meester kende, deed er verder maar het zwijgen toe, en de rest van den weg werd afgelegd zonder dat de twee vrienden een woord wisselden.

Voor een groot huis in de Queen Victoriastreet stond de auto stil.

Raffles stapte uit, gevolgd door Charly, en betaalde den chauffeur.

Toen hij op de deur van het huis toetrad en zijn sleutels uit den zak haalde, reed de auto weg.

De straat was zoo goed als geheel verlaten.

Raffles wierp nog een snellen blik om zich heen, alvorens binnen te treden.

Er was in de buurt niemand te zien, behalve een eenzame agent van politie, die op het tegenovergestelde trottoir met de handen op zijn rug, met afgemeten schreden op en neer drentelde.

— Hm, zeide Raffles hoofdschuddend, terwijl hij den sleutel in het slot stak. Ik heb vanavond tweemaal omgekeken en het eerste wat ik zag bij die gelegenheid was een agent van politie.

Charly barstte in lachen uit.

— Lieve hemel, riep hij, zou je nu waarlijk nog bevreemd zijn voor een enkelen politie-agent? Hoe heb ik het nu met je?

— Voor dien politie-agent ben ik zoo bang niet, hernam Raffles ernstig, maar zijn aanwezigheid zegt me niets goeds.

— Waarom niet? vroeg Charly, hoe langer hoe verbaasder.

— Omdat de man er toevallig altijd was, als ik een ander verwachtte.

De deur viel achter de twee vrienden toe.

En de agent op het tegenovergestelde trottoir wierp snel een blik om zich heen, ontdeed zich van een valschen zwarten baard, dien hij in zijn zak stak, haalde een notitieboekje te voorschijn, noteerde het nummer van het huis, waarin Raffles en Charly verdwenen en verwijderde zich toen, in zich zelf mompelend:

— Gij zijt wel slim, mijnheer de onbekende dief, maar met politie-agenten schijnt gij nog niet goed over weg te kunnen. Ik durf er wel wat onder verdedden, dat hij nooit gedacht zou hebben, dat de politieagent, aan wien hij zooveen inlichtingen heeft gevraagd, den geheelen weg met hem is meegereden.

Met deze woorden verwijderde de gewaande agent van politie zich snel.

Raffles en Charly waren intusschen de groote eikenhouten trap opgeklommen, die van de vestibule naar de eerste verdieping liep, en hier opende de groote onbekende met een anderen sleutel de deur van een groot voorvertrek.

Het eerste wat hij deed was naar het venster toe-loopen en een blik op de straat werpen.

— Zie je iets verdachts? vroeg Charly.

— Ik wilde dat het waar was, antwoordde Raffles mistroostig.

— Wat zeg je daar?

— Ja, ik weet dat het wat zonderling klinkt, maar dan kon ik tenminste dadelijk naar buiten stormen en iets tastbaars vastgrijpen, nu vecht ik in den blinde en verkeer in het onzekere omtrent hetgeen ik doen moet.

— De nacht zal wel raad brengen, meende Charly wijsgeerig.

— Hebben we hier vermommingen?

— O ja, daar heb ik voor gezorgd, antwoordde de secretaris. In de geheime bergplaats is overvloed van kleederen, pruiken en schmink.

— Dat is althans een kleine geruststelling, hernam Raffles, dan kan ik mij tenminste hier onkenbaar maken, als het noodig is. Kom, ik zal een boek van Oscar Wilde uit de kast nemen en daarin wat gaan lezen. Hoe het komt weet ik niet, maar het lezen van een of ander werk van dien zonderlingen schrijver brengt mij altijd op een min of meer gelukkig denkbeeld, een goeden inval, of een uitweg uit een groote moeilijkheid.

De twee vrienden gingen naar de kleine bibliotheek, die zich in de woning bevond, en spoedig waren zij beiden in de lectuur van een boek verdiept.

Om twaalf uur gebruikten zij een zelf bereid eenvoudig souper, spraken nog eenigen tijd en begaven zich toen ter ruste.

Zooals gewoonlijk was Raffles den volgenden dag het eerste op de been.

Hij nam zijn bad, zonder hetwelk hij geen dag zou willen inzetten, schoor zich zorgvuldig en ging toen Charly wekken, die nog altijd sliep.

— Sta eens op, beste Charly, want er kan wel werk aan den winkel zijn, riep Raffles lachend uit.

— Ik zie tot mijn genoegen dat je humeur verbeterd is, zeide Charly vergenoegd, terwijl hij zich den slaap uit zijn oogen wreef.

— Was mijn humeur dan gisteren zoo onverdragelijk? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat is het woord niet, maar je gaf je over aan pessimistische voorgevoelens, die heelemaal niet in je natuur liggen.

— Dat moet je maar niet kwalijk nemen — je zult toch moeten toegeven, dat er heel wat op het spel stond!

— Goed, ik geef het ook toe, antwoordde Charly lachend. En zeg mij nu maar eens wat ik doen moet.

— Je vermommen als kruideniersbediende, als melkhandelaar, het kan mij niet schelen wat, en naar onze

villa in Regenstreet gaan.

— Moet ik mij daartoe vermommen? vroeg Charly.

— Ik zou het maar doen, voor alle zekerheid, antwoordde Raffles. Als een van de heeren je tegenkomt, zouden we er niet beter aan toe zijn dan nu, maar wel veel ernstiger.

— Ik heb er niets tegen! En vervolgens?

— Vervolgens waarschuw je Henderson en zegt hem, dat hij de snelste auto moet stallen in de remise die hem onder No. 20 bekend is — hij weet wel waar dat is — en zeg aan den ouden Gaston, dat hij zich niet ongerust maakt, als we een paar dagen wegblijven. Verder pak je in een valies een paar wapens, het medicijnkastje, dat je in mijn slaapkamer zult vinden en mijn tasch met werktuigen. Dat alles breng je hier, want ik denk dat het ons te pas zal komen.

— En wat doe jij in dien tusschentijd?

— Ik ga weer wat lezen."

— Zal ik de „Times" voor je meebrengen?

— Doe dat!

— Moet ik den portier van dit huis niets zeggen? Je bent hier immers bekend als Graaf Leicester.

— Zeg den man alleen maar, dat ik gisterenavond van een reis terug ben gekomen en dat hij moet zorgen, dat ik hier iederen dag mijn dejeuner, lunch en diner krijg, dat is voldoende.

— Dan zal ik gaan, zoodra ik gedejeuneerd heb, zeide Charly.

— En als je soms onderweg bijzonderheden ontdekt, gevolgd wordt of iets dergelijks, telefoneer dan dadelijk van de villa hierheen, ik van mijn kant zal hetzelfde doen.

— Dus je gelooft altijd nog, dat je hier gevaar dreigt?

— Ik weet niet wat ik gelooven moet, antwoordde Raffles ernstig, maar ik weet wel dat ik er verstandig aan zal doen, mij op alle gebeurlijkheden voor te bereiden.

— Nu, ik zal mijn boodschap zoo spoedig mogelijk doen en dadelijk weer naar je terugkeeren. Ik hoop van ganscher harte dat er in dien tusschentijd niets bijzonders is voorgevallen.

Beide mannen drukten elkaar hartelijk de hand en Charly verliet het vertrek.

Raffles trad de kleine bibliotheek weder binnen, zocht een boek van Oscar Wilde uit de kast, zette zich in een van de gemakkelijke stoelen voor het raam, dat op de binnenplaats uitzag en was weldra in de lectuur van zijn boek verdiept.

Ongeveer een half uur had hij zitten lezen, toen er bescheiden op de deur werd getikt.

Verrast keek Raffles op.

De bevelen die hij placht te geven waren te duidelijk dan dat men ze in den wind kon slaan en aan den portier had hij last gegeven hem in geen geval te storen, of het moest voor een buitengewoon belangrijk geval zijn.

— Binnen, riep hij.

De deur ging open en de portier trad met de pet in de hand de bibliotheek binnen.

— Wat is er, Jameson? vroeg Raffles.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, graaf, dat ik u kom storen, antwoordde de man, maar beneden staat een dame, die u volstrekt wil spreken.

— Een dame? vroeg Raffles op langgerekten toon. Hoe ziet zij er uit?

— Dat heb ik niet kunnen zien, graaf, want zij was dicht gesluierd.

— Maar hebt gij ook kunnen zien of zij jong of oud is?

— Dat wel graaf, ik hield haar voor een vrouw van een jaar of vijftientig.

— Een rijzige gestalte?

— O, ja graaf — als ik het zoo mag zeggen, een vorstelijke figuur.

— Zij heeft haar naam toch zeker genoemd?

— Neen, graaf.

— Ook de reden van haar bezoek niet opgegeven?

— Ook dat niet! Zij zeide slechts dat zij u wegens een zeer dringende zaak moest spreken, die geen uitstel dulde.

Raffles dacht even na.

Een diepe rimpel groefde zich in zijn voorhoofd.

Reeds twijfelde hij er niet aan of deze zwaar gesluierde bezoeker kon niemand anders zijn dan de vrouw, die hij gisteren in het Carlton Hotel in gezelschap van de drie verdachte vreemdelingen had gezien.

En het werd hem ook langzamerhand duidelijk, hoe de schoone vrouw zoo snel achter zijn adres was gekomen.

Hij sloeg zich met de hand op het voorhoofd en mompelde in zich zelf:

— Ik moet gisteren al een bijzonder slechten dag hebben gehad, dat mij dit kan overkomen — ik ben natuurlijk op mijn wegen bespied en waarschijnlijk door .....

Hij viel zich zelf in de rede en zeide tot den portier, die geduldig stond te wachten:

— Hebt gij nog gepoogd om haar weg te krijgen?
 — Natuurlijk, graaf, volgens uwe bevelen, als gij hier bezoek krijgt, waarschuwt gij mij immers steeds van te voren.

— Nu, laat die dame dan maar boven komen, zeide Raffles zuchtend.

De portier boog en verliet zwijgend het vertrek, niet weinig verbaasd over deze voor hem zeer ongewone wijze van doen van den graaf.

Zoodra hij vertrokken was, trad Raffles snel op de boekenkast toe, drukte op een knop, die kunstig in het snijwerk was gesneden en dadelijk opende zich een klein vakje in den loozen zijwand van de kast, waaruit Raffles een klein in linnen gewikkeld pakje nam, dat hij in zijn zak liet glijden.

Het geheime vakje schoof vanzelf weder dicht.

— Ik heb hier wel geen wapens, mompelde Raffles in zich zelf, maar in geval van nood zal een weinig chloroform, op den juisten tijd toegepast, ook zijn dienst wel doen.

Hij had het pakje nauwelijks in zijn zak gestoken, of weder werd er op de deur geklopt.

Opnieuw klonk de heldere stem van Raffles, die „binnen” riep.

De deur ging open en er trad een vrouw binnen, die Raffles op het eerste gezicht, ofschoon zij inderdaad zwaar gesluierd was, herkende als de schoone vreemdelinge uit het Carlton Hotel.

Met de hem aangeboren hoffelijkheid trad Raffles haar tegemoet, boog diep en zeide:

— Het is in Engeland geen gewoonte, miss, dat jonge dames zonder geleide een bezoek brengen bij alleen wonende heeren, ik moet dus wel aannemen, dat de reden van uw komst van zeer gewichtigen aard is.

— Dat is ook zoo, antwoordde de bezoeker, terwijl zij haar zwarten sluier terug sloeg en Raffles haar wonderschoon gelaat vertoonde, dat ook in het schelle daglicht zijn wonderbaarlijke aantrekkelijkheid behield.

— Weest dan zoo goed plaats te nemen, zeide Raffles, terwijl hij haar een der fauteuils toeschoof.

De schoone bezoeker ging zitten en Raffles nam eveneens plaats.

Even heerschte er zwijgen.

De jonge vrouw scheen niet goed te weten hoe te beginnen en zeide eindelijk, terwijl zij Raffles doordringend met haar zwarte oogen aankeek:

— Mijnheer, ik geloof dat gij iemand zijt, die niet gesteld is op veel woorden.

— Dat hebt gij goed geraden, mevrouw, antwoordde Raffles. Ik houd van menschen die recht op het doel afgaan, en zich niet op dwaalwegen begeven.

— Dat heb ik wel gedacht, hernam de schoone bezoeker. Laat ik u dan om te beginnen mijn naam mogen noemen. Ik heet Sonja Demetriefff.

Raffles stond half van zijn stoel op en boog.

— Ik mag dus in u waarschijnlijk een dier Russinnen begroeten, die haar land ontvlucht zijn, omdat zij er zich niet in alle vrijheid kunnen ontwikkelen.

— Dat is het ongeveer, mijnheer, antwoordde Sonja Demetriefff. Ik ben inderdaad een Russin en de vrijheid is mij boven alles lief.

Daarna zweeg zij even, misschien in de verbeelding, dat Raffles nu ook zijn naam genoemd zou hebben.

Maar waar deze kalm bleef zwijgen, hernam de Russin op vleienden toon, terwijl zij haar oogen geen oogenblik van den man tegenover haar afwendde:

— Gij zijt zeker een Engelschman, mijnheer, anders zoudt gij mij wel dadelijk uw naam hebben genoemd, nu ik mij aan u heb voorgesteld!

— Schoone dame, hernam Raffles op ijskouden toon, ik geloof werkelijk niet dat het eenig doel zou hebben, daar ik er sterk aan twijfel of deze kennismaking wel van langen duur zal zijn!

— Zijt gij daar zoo zeker van? vroeg Sonja, terwijl er een scherpe klank in haar stem kwam en zij de kleine tanden in haar lippen beet.

— Volmaakt zeker, antwoordde Raffles.

— En als ik eens van een andere meening was?

— Dan zou ik u die, uit louter hoffelijkheid, niet gaarne ontnemen, ofschoon ik in mijn hart overtuigd ben, dat zij op geen enkelen vasten grondslag berust.

Weer heerschte er zwijgen.

De beide menschen in de bibliotheek keken elkaar met de grootste aandacht aan.

Raffles moest zich bekennen dat hij nimmer in zijn leven zulk een schoon schepsel had aanschouwd en Sonja Demetriefff was het reeds met zich zelven eens, dat zij aan dezen man of een tot in den dood getrouw vriend, of een onverzoenlijk vijand zou hebben.

Ze schuurde zenuwachtig met de punten harer sierlijke schoentjes over het vloerkleed en hernam toen:

— Mijn waarde heer, laat ons onzen tijd niet verkwisten met beuzelpraat. Het feit alleen dat ik hier ben gekomen, moet u natuurlijk hebben doen inzien, dat ik en anderen meer van u weten, dan gij misschien wel aangenaam vindt en goed voor u is! Ik behoef er geen geheim van te maken, dat ik behoor tot een zeer mach-

tige bende, die niet alleen in Londen, maar ook in alle groote Euröpèesche steden haar vertakkingen heeft.

— Ik had reeds zoo iets vermoed, zeide Raffles kalm, nonchalant met zijn horlogeketting spelende en zachtjes heen en weer wiegend in den gemakkelijken schommelstoel, waarin hij gezeten was.

— Gij weet dus nu wie ik ben, vervolgde Sonja Demetriefff, en al weten wij uw waren naam nog niet, wij kennen toch wel uw waren aard. Gij hebt daar aan uw pols een zeker herkenningsteeken, dat hieromtrent geen twijfel laat.

— Ik ben ook volstrekt niet vanzins te ontkennen, dat ik een ander ben dan ik schijn, hernam Raffles kalm, maar ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, wat dat met uw bezoek heeft te maken.

— Dan zal ik kort zijn, riep Sonja Demetriefff, terwijl zij opstond en dicht voor Raffles kwam staan, zoodat de bedwelmende geur van het parfum, waarmede zij zich besprenkeld had, hem in den neus drong.

— Ik verlang niets liever, zeide Raffles, zonder eenige moeite den vurigen blik weerstaande, dien de betooverende Russin op hem wierp.

— Welnu dan, mijnheer de onbekende inbreker, zeide Sonja, wij zouden er grooten prijs op stellen, indien een man van uw kracht, uw moed en uw slimheid deel uitmaakte van de „Aasvogels”.

— Ik vermoed dat dit de naam is van uw belangwekkend genootschap? vroeg Raffles, onafgebroken met zijn horlogeketting spelend.

— Ja mijnheer, een belangwekkend en ook een zeer gevaarlijk genootschap, dat verzeke ik u! Verraad wordt onder de leden ten zwaarste gestraft en de bende weet ongehoorzamen tot in alle hoeken der aarde op te sporen!

— Ik kan niet zeggen, dat gij mij het lidmaatschap van uw vereeniging bepaald aantrekkelijk maakt, zeide Raffles glimlachend.

— Spot niet, mijnheer! riep de Russin toornig uit. Men spot niet met een genootschap als de „Aasvogels”; onthoudt dat.

— Goed, mevrouw, goed! zeide Raffles kalmeerend, laat ons niet spotten en kort zijn, zooals gij zelf daareven hebt gezegd. Als ik het dus goed begrijp, vraagt gij mij om lid te worden van een bende, die, om het zacht uit te drukken, van moord en diefstal leeft.

— Gij kunt het noemen, zooals gij het wilt, mijnheer, zeide Sonja onverschillig.

— Aha, zooveel te beter, ik houd van klaarheid.

Maar gij hebt nog niet geantwoord op mijn vraag: gij wilt dat ik lid word?

— Juist!

— En als ik weiger?

— Gij zult niet weigeren! riep Sonja Demetriefff uit, terwijl zij nog dichter op Raffles toetrad en hem met den gloed-harer heerlijke oogen trachtte te betooveren.

— Laat ons eens aannemen, dat ik wel weiger, zeide Raffles, die de pogingen van zijn schoone bezoekster om hem onder haar invloed te krijgen, met evenveel koele belangstelling aanzag, als gold het een wild vreemde en niet hemzelf.

— Dat zou u dan waarschijnlijk vreeselijk berouwen, mijn waarde heer, zeide Sonja. De raad van vijf, het bestuur van „De Aasvogels”, verstaat op dat punt geen gekscheren. Gij schijnt nog niet te beseffen, dat het voor iemand als gij zijt, een groote onderscheiding is, om tot het lidmaatschap onzer bende te worden toegelaten.

— Dat besef ik inderdaad niet, antwoordde Raffles op zoo spottenden toon, dat de oogen van zijn bezoekster toornig begonnen te vonkelen. Ik ben een vrij man, en ik wil een vrij man blijven!

De schoone Russin keek Raffles enkele seconden doorborend aan, toen hief zij haar armen langzaam op en legde haar kleine handen op de schouders van den Grooten Onbekende.

— Weet gij wel, vroeg zij op hartstochtelyken toon, dat gij een zeer schoon man zijt?

— Dat heeft men mij lang geleden wel eens gezegd, antwoordde Raffles, zoo onverschillig, als had de bezoekster het over een zijner paarden. Maar ik kan niet goed inzien, waarom juist gij deze opmerking maakt.

— Hebt gij ooit liefgehad? ging Sonja Demetriefff voort, zonder acht te slaan op den spottenden toon van den ander.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, zeide Raffles, terwijl hij een pas achteruit deed, zoodat de kleine, blanke handjes, geen steun meer vindende, langzaam zakten; maar gij hebt veel van een biechtvader, mijn schoone Sonja Demetriefff. Gij zoudt mij een genoege doen, als gij mij eindelijk eens mededeelde wat dit vraag- en antwoordenspel moet beteekenen.

De Russin beet zich nogmaals op de bloedroode lippen, de kleur week uit haar schoon gelaat, toen zij op doffen toon hernam:

— Gij zijt van steen!

— Op sommige oogenblikken zeker, zeide Raffles.

— En gij weigert tot de onzen te behooren?

— Ik weiger!

— Gij weet wel wat gij doet?

— Ik weet het zeer goed; ik herhaal u nogmaals, dat ik steeds vrij ben geweest en dat ook wil blijven en er ook geen seconde aan denk om mij te stellen onder de bevelen van denzelfden man, dien ik gisteren tegen den grond heb geslagen, want ik vermoed haast, dat ik gisteravond de hooge eer heb gehad met niemand minder dan een der chefs van „De Aasvogels” kennis te mogen maken. En ik geef u de verzekering dat ik mij in mijn besluiten nooit aan het wankelen laat brengen, zelfs niet ter wille van een half dozijn Russinnen, ook al waren zij nog schooner dan gij zijt — wat haast ondenkbaar is.

Raffles zelf was verbaasd over de uitwerking van zijn woorden.

Want het schoone gelaat van zijn bezoekster vertrok tot zulk een duivelachtigen grijns, dat Raffles meende een geheel andere vrouw voor zich te hebben.

— Van al uw woorden, onthoud ik slechts dit eene, zeide Sonja Demetriefff, en haar stem klonk sissend: gij beledigt mij en gij weigert lid te worden van onze bende. Welnu, mijnheer de onbekende, ik zweer u dat het u zal berouwen ons in onze plannen te hebben gedwarsboomd en de eer te hebben geweigerd, die wij u toedachten.

— Mevrouw, zeide Raffles hoffelijk, het verheugt mij, dat gij mij gewaarschuwd hebt en ik zal zoo vrij zijn op mijn hoede te wezen.

De schoone Russin keek Raffles nog eens doordringend aan, sloeg met een snel gebaar haar sluier weder voor het gelaat en verliet zonder een woord te spreken het vertrek.

Toen zij de deur achter zich had dicht getrokken, haalde zij diep adem.

— Wie hij ook is, mompelde zij in zich zelf, hij zal er voor boeten! Maar toch..... welk een schoon man!

Zij wierp een blik op de dichte deur, drukte de hand op den boezem en daalde de trap af.

HOOFDSTUK IV.

In het hol van „De Aasvogels”.

Zonder den beleefd buigenden portier met een blik te verwaardigen snelde Sonja Demetriefff door de vestibule en trad op een auto toe, die op eenigen afstand op straat haar stond af te wachten.

Zij fluisterde den chauffeur een paar woorden toe en stapte in.

Dadelijk zette de huurauto zich in beweging, reed de Queen Victoriastreet uit en een half uur lang met groote snelheid door de oostelijke wijken van Londen, tot zij de Theems bereikte, ter hoogte van de Nelson Street.

Daar hield de wagen stil voor een onaanzienlijk café. Sonja Demetriefff stapte uit en trad snel binnen, terwijl de chauffeur onmiddellijk wegreed.

De schoone Russin nam volstrekt geen notitie van den dikken waard achter den zinken toonbank, maar liep recht door de gelagkamer en opende een deur die op een smalle gang uitkwam.

Deze gang had in den rechtermuur twee vensters en een deur, die op een rommelige binnenplaats uitzagen.

De smalle wand tegenover den ingang en de linker-muur waren schijnbaar blind.

Schijnbaar, want Sonja had na eenig tasten een zeer fijn stiftje tusschen twee voegen van de groote vierkante steenen gevonden, die den linker muur vormde, haalde dit voorzichtig over en dadelijk draaide een der steenen om een onzichtbare spil, zoodat er een gat zichtbaar werd, van ongeveer twee voeten in het vierkant.

De Russin knielde neder en kroop op handen en voeten in het duistere gat, nauwelijks was zij daarin geheel verdwenen of de steen schoof geruischloos weder op zijn plaats.

In een tastbare duisternis kroop zij zowat tien minuten voort, door een nauwen koker, die nergens breeder was dan twee voeten en waar een drukkende kelderlucht hing, terwijl de wanden van dezen tunnel vochtig en glibberig aanvoelden.

Alleen de vloer was met planken belegd.

De gang scheen aan het einde dood te loopen op een dikken zwarten muur, die geen enkele voeg vertoonde.

Maar ook dit was slechts schijn.

Sonja klopte op eigenaardige wijze vijf maal tegen dezen steenen wand en nu opende zich in het midden een gat niet grooter dan van een vuist, waardoor een vrij heldere lichtstraal in het duister van den onderaardschen tunnel drong.

Twee gitzwarte oogen en een gedeelte van een gelaat werden achter dit gat zichtbaar, benevens een glinsterend voorwerp, dat verdacht veel geleeek op een revolverloop.

— Wie daar, vroeg een fluisterende stem aan het andere einde van het gat.

— Ik ben het, Sonja Demetriefff, zeide de schoone Russin.

— Geef het wachtwoord, klonk het weder aan den anderen kant van den dikken muur, ik kan u niet zien, en voorzichtigheid is in dezen tijd een vereischte.

— Topaas en karbonkel!

— In orde, kwam de stem.

Het gat sloot zich weder, en even later schoof de geheele muur onder zwak geknars weg.

Sonja bevond zich nu boven aan een steile trap, die vlak onder deze opening eindigde en die in geval van nood weggenomen kon worden.

Met wonderlijke behendigheid draaide zij zich om en begon snel de trap af te dalen.

Twintig treden daalde zij zoo af en toen bevond zij zich op den bodem van een hol, dat uitsluitend door kunstlicht verlicht werd.

Dit onderaardsche hol, waar „de Aasvogels” plachten bijeen te komen voor het beramen van een nieuw moordplan, was ongeveer vier meter breed en acht meter lang.

Het scheen geen andere in- en uitgang te hebben, dan de opening waardoor Sonja Demetriefff was binnengekomen, maar een scherp oog zou in den linkerhoek tegenover deze opening in den bodem een houten valluik ontdekt hebben, dat blijkbaar toegang gaf tot een geheime gang, waardoor de misdadigers ingeval van nood konden ontsnappen.

In het midden van dit hol stond een tafel op zware pooten, die met een dof zwart laken bedekt was.

Op deze tafel stond een groote koperen vaas, die gevuld was met een veertigtal mat witte knikkers en een dof zwarte; op de plaats die het bende-hoofd placht te bezetten, lag op het somber zwarte tafelkleed een groote lei, waarop verschillende namen geschreven waren.

Daarnaast lag een puntige vlijm scherp geslepen dolk van een zonderling maaksel.

De kling van het wapen had de vorm van een Maleische kris, en de greep was op zeer kunstige wijze in den vorm van een gier uit ebbenhout gesneden.

Rondom deze tafel stonden een twaalfstal stoelen.

Vijf daarvan stonden op een kleine verhooging en waren blijkbaar bestemd voor den Raad van Vijf.

Op het oogenblik dat Sonja Demetriefff het geheime dievenhol binnentrad, bevonden zich daar de vijf mannen, die het bestuur van het vreeselijk genootschap vormden.

Een hunner was dezelfde man, met wien Raffles den avond tevoren geworsteld had en die in het Carlton Hotel den hoofdman was gaan waarschuwen.

De ander was de jonge man met het donker getinte gelaat die in dat hotel met hem aan dat tafeltje had gezeten en ten slotte bevond zich ook het bende-hoofd, Boris Jankoff geheeten, in het onderaardsche hol.

De chef liet Sonja Demetriefff even op adem komen en vroeg toen, met blijkbare spanning:

— Breng je ons goed nieuws, Sonja Demetriefff, en wil die weergalooze knaap, die zelfs Ian Sutton ten onder heeft gekregen, lid van ons genootschap worden?

— Neen, zeide Sonja Demetriefff kortaf, hij weigert.

Het gelaat van Boris Jankoff verschoot van kleur. Hij balde de reusachtige vuisten en de aderen zwollen op zijn laag voorhoofd. Weigert hij, zeg je?

— Onvoorwaardelijk, antwoordde de Russin. Hij verklaart dat hij een vrij man is, dat wil blijven en niet onder jouw bevelen wil staan.

Een daverende slag van de reusachtige vuist deed de tafel dreunen.

— Maar ik heb het er nu eenmaal opgezet, dat die man tot de onzen zal behooren, riep Boris Jankoff woedend uit. Wij hebben uitstekende mannen als leden, maar ik ken er geen onder, die het zou wagen geheel alleen in een bank in te breken en daar ongehinderd met een zoo geweldig bedrag weer uit weet te komen. En niemand die de kracht heeft, om na dit inspannende werk nog een man als Ian Sutton neer te slaan. Zulk een man moet de onze worden, wat het ook kost.

— En denk je daarin te slagen, zeide Sonja Demetriefff minachtend, terwijl het niet eens aan mijn overredingskunst gelukt is?

— Waar jouw schoone oogen gefaald hebben, Sonja, daar moeten wij geweld te baat nemen, zeide Marco Paoli, de bruin-kleurige, jonge man. Ik ben het volmaakt met Boris eens, dat wij hem tot iederen prijs tot een der onzen moeten zien te maken.

— Ik ben benieuwd naar de manier, waarop jullie dat denken te doen, zeide Sonja, want ik waarschuw je dat je niet met den eersten den beste te doen krijgt, die man is niet alleen zeer krachtig, maar ook zeer schrander en stoutmoedig.

— Ei, ei, onze Sonja schijnt in dien korten tijd al heel goed op de hoogte te zijn geraakt van de uitstekende eigenschappen van onzen onbekenden vriend! Zou mevrouw haar hartje soms in die enkele oogenblikken al verloren hebben.

— En als het zoo was, zeide Sonja, terwijl zij zich trotsch oprichtte, ben ik jullie soms rekenschap verschuldigd van mijn daden?

— Stil maar, stil maar, zeide Boris Jankoff sussend,

wij zeggen er immers niets van, dat wil zeggen -- wij zouden er natuurlijk wel wat van zeggen, als dergelijke gekheden onze plannen in de war zouden kunnen sturen, want in dat geval zou ik geen genade kennen, -- dat zul je wel weten!

Sonja Demetriefff haalde de schouders op.

— Jullie spreken wartaal, zeide zij, het zou wel zoo verstandig zijn als je aan het uitwerken ging van een plan om dien man in onze handen te krijgen. Is hij eenmaal door den eed, dien gij allen kent, aan ons verbonden, dan zal hij het niet wagen ooit een poging te doen om weder vrij te komen.

— Dat zou hem tenminste slecht opbreken, gichelde nu een lid van den raad van vijf, die tot dusver gezwegen had, een klein mannetje met geheel kaal hoofd en het gelaat als een uitgedroogde appel, dat steeds een zoetelijken glimlach om de dunne lippen vertoonde, die in treffende tegenspraak was met de uitdrukking van zijn gluiperige, loenschende oogen.

— Wij zullen hem binden door den eed — en door Sonja, zeide Boris Jankoff kortaf, en nu aan het werk.

Hij drukte op een electrischen knop die naast zijn plaats aan den rand van de tafel was bevestigd.

Even later ging het valluik in den hoek van het hol open en achtereenvolgens klommen ongeveer twintig mannen naar boven, die zich zwijgend om de tafel schaarden.

Zij waren allen verschillend gekleed.

Sommigen als koetsiers, weer anderen als kellers, dezen als chauffeurs en genen als schippers, kruiers of politieagenten.

Terwijl zij binnentraden, had de Raad van Vijf plaats genomen op de kleine verhooging achter de tafel.

Toen allen binnen waren, werd het luik weder gesloten.

Boris Jankoff stond op, nam den dolk, die blijkbaar als voorzittershamer dienst deed, bij de kling in de hand, en gaf met het gevest een paar korte slagen op het tafelblad.

— Broeders, zoo begon hij, ik moet jullie mededeelen, dat de poging van Sonja Demetriefff, onze schoone medewerkster, helaas mislukt is. Gij allen weet, dat het in het plan van den Raad van Vijf lag den onbekenden inbreker in ons midden op te nemen, wiens daden ons zoo getroffen hebben. Hoe ongelooflijk het ook klinkt — die man heeft geweigerd zich bij ons aan te sluiten!

Een dof gemompel ging door de rijen der misdadi-

gers, die om de tafel geschaard waren.

Twintig paar oogen staarden dreigend voor zich uit.

— Gij begrijpt, broeders, dat de Raad van Vijf van de „Aasvogels” met deze weigering geen genoege neemt en besloten heeft zijn toevlucht te nemen tot maatregelen van geweld. Hij, die niet voor ons, buigen wil — dien breken wij!

Weder werd een gemompel, maar nu van instemming vernomen.

— En ik heb jullie hierheen laten komen om over de beste middelen te beraadslagen, dezen man hierheen te lokken. Bedenk echter dat wij met een zeer krachtige persoonlijkheid te doen hebben, die het ons moeilijk genoeg zal maken.

Na dit gezegd te hebben ging Boris Jankoff weder zitten.

— Weet een uwer een goed middel? vroeg nu Ian Sutton, zijn rechterhand, die naast hem had plaats genomen, terwijl hij den kring der misdadigers rondkeek.

— Laten drie of vier onzer hem aan zijn woning in de Queen Victoria Street opwachten en hem overweldigen, stelde Marco Paoli voor.

— Haha, riep Ian Sutton met een bitter lachje uit, ik kan het wel merken; dat jij het niet waart, die gisteren met hem te doen hebt gehad; als gij dat middel zoudt willen probeeren, dan voorspel ik u bij voorbaat al, dat het zal mislukken. Die man is zoo reusachtig sterk, dat het minstens met een half dozijn mannen zou moeten zijn, bovendien is hij zoo listig als een slang en zoo wantrouwend als een marmot.

— En bovendien, onze man kon wel eens besloten hebben, die woning voorloopig niet te verlaten, of zij kan een geheimen uitgang hebben, merkte Boris Jankoff op, en denkt gij dat het geen opzien zou baren als daar in die deftige straat een half dozijn mannen op wacht stonden?

Sonja Demetriefff, die minachtend had toegeluis- terd, haalde de schouders op.

— Laat dat plan maar gerust varen, zeide zij, dat leidt tot niets.

— Het plan van Marco Paoli is dus verworpen, zeide het bendevoofd, terwijl hij weder met den dolk op tafel sloeg.

Nu stelden verscheidene andere leden achtereenvolgens andere middelen voor, die echter een voor een verworpen werden.

— Maar weet jij dan niets, Sonja? vroeg Boris Jankoff eindelijk ongeduldig,

— Ik weet maar een middel, antwoordde de schoone Russin, en dat is de truc met de huurauto.

— En van het bedwelmingsmiddel? riep Ian Sutton opgewonden uit.

— Juist, hernam Sonja. Met geweld behoeven we niets te beproeven, voor onze man hier is, en als het met list niet gaat, kunnen wij ons plan gerust opgeven.

Boris Jankoff stond nu opnieuw op en richtte zich tot een der bendeleden, die aan de tafel had plaats genomen.

Deze was in chauffeurs-uniform gekleed.

— Pablo Sarate, zeide het bendehoofd, sta op, het is uw beurt om „de Aasvogels” van dienst te zijn. Gij weet wat wij van je verlangen. Is je auto klaar?

— Zij kan dadelijk gebruikt worden, meester, antwoordde de aangesprokene, een kleine Spanjaard met geelachtige gelaatskleur en zwarte muizenooogjes.

— Is het reservoir met het bedwelmend gas in orde?

— Ik heb het maar onder de bank te zetten, meester.

— Uitstekend!

— Wanneer moet ik aan het werk gaan? vroeg Pablo Sarate.

— Je moet op vanavond rekenen, maar het is zeer onwaarschijnlijk, dat je dan al iets te doen zou krijgen, zeide Boris Jankoff, want het ligt voor de hand, dat onze man zijn woning niet zal verlaten, voor de krab op zijn pols genezen is, zoodat wij een kostbare aanwijzing voor zijn identiteit kwijt zijn!

— Hoe lang zou dat ongeveer duren? vroeg de Spanjaard.

— Hoogstens een week denk ik.

— Maar waar moet ik hem dan opwachten, zoodat het althans waarschijnlijk is, dat hij juist mijn auto neemt?

— Dat zal ik je zeggen. Onze vriend is als Lord Aberdeen lid van de Windsor Club, dat heb ik al uitgevonden, dus je wacht van nu af aan iederen avond eenige minuten voor het gebouw van die club. Een van de kameraden zal zich in een fijnen rok steken en den portier van het gebouw vragen, of zijn lordschap aanwezig is. Als dit niet het geval is, kun je natuurlijk wel wegrijden, want dan is de avond verloren en in het tegenovergestelde geval weet je wat je te doen staat.

— Dat kunt gij aan mij overlaten, meester, antwoordde de Spanjaard, als ik hem eenmaal in mijn auto heb, komt hij er niet uit, als de duivel zelf hem niet te hulp komt.

— Goed! riep Boris Jankoff, dan kunt gij allen nu weder gaan. Ik zal je waarschuwen, zoodra onze man in aantocht is.

Alle leden van het geheimzinnig genootschap stonden op, bogen zwijsend voor het bende-hoofd en verdwenen weder een voor een door het valluik.

De vijf mannen, die het bestuur vormden, klommen een voor een de steile trap op, gevolgd door Sonja Demetriefff.

Boris Jankoff, die vooraan liep, bracht het geheime mechanisme in beweging dat de steen opende, en Sonja Demetriefff draaide een schakelaar om, die zich vlak naast den steen bevond.

Het dievenhol was nu in volmaakte duisternis gehuld.

En terwijl de zes „Aasvogels” langzaam door de smalle tunnel kropen, schoof de zware sluitsteen weder op zijn plaats.

HOOFDSTUK V.

Raffles loopt in de val.

Een week was sedert dit voorval verlopen.

Raffles had uit overmaat van voorzichtigheid en ofschoon hij zich vreeselijk verveelde, zijn woning geen enkel oogenblik verlaten.

Nu en dan kwam Charly hem rapport uitbrengen, van wat er in Londen zoo al voorviel, wat met hem praten, of een partij schaken.

Zijn jonge vriend had echter volstrekt niets verdacht opgemerkt en langzamerhand begon Raffles het geheele onderhoud met de schoone Russin en zijn ontmoeting met het lid van het geheime genootschap weder te vergeten.

Op den achtsten dag van zijn vrijwillige opsluiting, was de schram op zijn pols geheel genezen, zonder eenig litteken achter te laten.

En met een zucht van verlichting nam Raffles op den ochtend van dien dag het besluit een einde te maken aan de gevangenschap, die hij zich zelf had opgelegd.

Zoodra Charly kwam om rapport uit te brengen, maakte hij deze deelgenoot van zijn plan en de jonge secretaris was maar al te verheugd, dat hij zijn meester weder voortdurend bij zich zou hebben in de prachtige villa in de Regentstreet.

— Het had geen dag langer moeten duren, beste Charly, of ik was menschenschuw geworden, zeide Raffles lachend.

— Nu, het is een goede les voor je geweest om voortaan wat beter op te passen, meende Charly.

— Dat is het zeker — een les, die ik niet gauw zal vergeten.

— Moet je nog iets meenemen uit deze woning?

— Ik zou niet weten wat! Integendeel, ik zou hier juist eenige dingen laten, die jij mij gebracht hebt, omdat de kans niet geheel is buitengesloten, dat ik hier terug zal moeten keeren. Ik heb mijn valies al gepakt en wij zullen aanstonds weggaan.

— Maar weet je wel zeker, dat de kust veilig is, vroeg Charly. Zou men niet voortdurend op je geloerd hebben?

— Ik zou het niet graag ontkennen, beste Charly, maar eerlijk gezegd weet ik het niet, want ik heb er niet op gelet. Ik heb alleen eenige voorzorgsmaatregelen genomen voor den nacht, omdat ik weet met hoogst-gevaarlijke schobbejakken te doen te hebben. Zoo had ik een alleraardigste electriche installatie aan mijn slaapkamerdeur en aan het raam gemaakt, waardoor ik onmiddellijk door luid gebel gewekt zou zijn, als men mij soms een ongewenscht bezoek had gebracht.

— En er is niets gebeurd? Maar wat vraag ik, dat zou je mij natuurlijk onmiddellijk verteld hebben.

— Dat spreekt vanzelf. Maar nu laat het mij volmaakt onverschillig, als zij mij staan op te wachten, want zij zullen wel zoo verstandig zijn, zich niet aan Lord Aberdeen te vergripen.

De twee vrienden gebruikten onder gezelligen kout het ontbijt en beiden verlieten daarop de woning, die Raffles acht dagen tot gevangenis had uitgezocht.

— Jameson, zeide de Groote Onbekende tot den portier, die in de vestibule aan het werk was, ik vertrek weder, maar je moet er op rekenen, dat ik misschien onverwachts weder terugkom.

— Ik zal zorgen dat de woning steeds gereed is om u te ontvangen, graaf.

— Dan vertrouw ik haar aan je zorg toe, zeide Raffles, terwijl hij den portier een goede fooi in de hand drukte.

Zij traden naar buiten en met welgevallen snoof Raffles de heerlijke lentelucht op.

— Ik gevoel grooten lust, de leden van die bende een voor een den hals om te draaien, zeide hij.

— Hoe kom je ineens zoo bloeddorstig? vroeg Charly lachend.

— Wel, hebben zij mij niet belet, en nog wel acht dagen lang, om deze heerlijke lente te genieten, zooals wij ze in ons mistig land maar heel weinig kennen?

— Nu, als het daar nu maar mee afgeloopen is, zou ik mij maar niet beklagen, vervolgde Charly.

Zij hadden ongeveer honderd passen afgelegd, toen Raffles zijn vriend plotseling bij den arm greep en fluisterend zeide:

— Kijk daar eens!

— Waar dan?

— Daar, aan de overzijde van de straat.

— Ik zie niets!

— Wat, zie je daar dien politieagent niet?

— Wat is daar in 's hemelsnaam voor wonderlijks aan? vroeg Charly verbaasd. Heb je nog nooit van je leven een politieagent gezien?

— Dat wel, maar niet een die een valschen, zwarten baard draagt. Ik moet er het mijne van hebben. Ik zou er op durven zweren, dat het dezelfde man is, die stellig een week geleden achter op onze auto heeft medegereden, onder het rijden een valschen baard heeft voorgedaan en toen heel brutaal, en ik moet zeggen heel snugger, heeft afgekeken waar ik zou binnegaan.

Hij liep snel naar de overzijde van de straat, op den agent toe.

Maar deze had hem nauwelijks zien aankomen, of hij liep als een haas de eerstvolgende dwarsstraat in, en snelde op een auto toe, die op een tiental meters van de hoofdstraat verwijderd stond te wachten.

Juist toen Raffles deze zijstraat bereikte, zag hij hoe de gewaande agent van politie in de auto sprong.

De wagen reed weg en Raffles bleef hem stampvoetend even achterna zien.

Daarop keerde hij mistroostig naar Charly terug.

— Wel? vroeg deze nieuwsgierig.

— De kerel is mij ontsnapt, riep Raffles woedend.

— Op welke manier?

— Een medeplichtige stond hem met een auto op te wachten en nu weten de leden van de bende meteen, dat ik het huis in de Queen Victoriastreet verlaat. Nu, mijnentwege! Ik ben toch sterker dan zij!

De twee vrienden liepen nog een eind recht door en riepen toen een huurauto aan, waarmede zij zich naar de villa in Regentstreet lieten rijden.

De oude Gaston, de kamerbediende van Lord Aberdeen, was innig verheugd dat hij zijn meester weder terug zag. Er stonden tranen in de trouwe oogen van den grijzen dienaar.

Het eerste wat Raffles deed was zijn grime zorgvuldig bij te werken en kennis te nemen van de correspondentie die er in dien tijd voor hem gekomen was, en waaronder eenige brieven waren van leden van de

Windsor Club, die zich bitter beklagden dat hun vice-voorzitter in zoo'n langen tijd niets van zich had laten hooren.

— Zij schijnen je erg te hebben gemist, zeide Charly, toen Raffles hem enkele van deze brieven had voorgelezen.

— Ben je in dien tijd nog op de Club geweest? vroeg Raffles.

— Ja zeker, en men heeft mij vaak genoeg lastig gevallen met vragen omtrent je verblijfplaats.

— En wat heb je daarop geantwoord?

— Het gewone praatje — ik heb gezegd, dat je naar je landgoed in Schotland was.

— Mooi zoo! Wij zullen er vanavond maar eens heen gaan en die goede lieden geruststellen.

Raffles bracht de rest van den dag door met de antwoorden op talloze brieven aan zijn secretaris te dicteeren en omstreeks zes uur kleedden zij zich beiden in avondtoilet en dineerden weder in het Carlton Hotel.

Raffles keek scherp uit, maar hij kon volstrekt geen verdachte individuen onder de gasten opmerken.

— Het is bijna niet om te gelooven, zeide hij na eenigen tijd, maar het lijkt er veel op, alsof de heeren „Aasvogels” mijn spoor bijster zijn geworden, of wel hun pogingen zullen opgeven.

— Dat zou mij ook niets verwonderen, zeide Charly. Zij mogen slim zijn, maar om Lord Lister in de val te laten loopen, of iets tegen zijn zin te laten doen, is toch nog heel wat meer noodig.

— En toch ben ik nog niet heelemaal gerust, zeide Raffles. Ik weet niet wat het is, maar ik heb het gevoel, alsof ik nog niet van mijn achtervolgers af ben.

— Je zult in ieder geval je revolver wel in je zak hebben? vroeg Charly.

— Die verlaat mij maar hoogst zelden en zeker niet op een oogenblik als deze, antwoordde zijn meester.

— Nu, dan moet je maar vertrouwen op je goed gestierde en dan afwachten wat er gebeurt. Je kunt de leden van de bende in ieder geval niet gaan opzoeken, zou ik zeggen.

— Ik geloof inderdaad niet dat dat aan te raden zou zijn, zeide Raffles flauwtjes glimlachend. Ik meen dat ik vroeger wel eens over die bende heb hooren spreken en dan steeds op een wijze, die mij het besluit deed nemen voor dat geheim genootschap op mijn hoede te zijn.

— De naam van de bende voorspelt tenminste al weinig goeds, zeide Charly.

— En daarbij zijn de mannen, die aan het hoofd

van de bende staan, zeer weinig kieskeurig met hun middelen, en zij deinzen ook voor de laagste sluipmoorden niet terug om hun doel te bereiken. En zooals je ziet hebben zij zelfs vrouwen in dienst, wier taak het is nieuwe leden te werven, met behulp van haar schoone oogen en lieflijke glimlachjes. Maar dat is waar, zoo viel Raffles zich zelf in de rede: Ik geloof dat ik je nog niet eens verteld heb van het bezoek, dat ik den eersten dag den beste van een vrouwelijk lid der moordenaarsbende heb ontvangen.

— Dat heb je zeker niet, riep Charly verwonderd uit, hoe kon je zoo iets vergeten.

— Och, ik hechte er zelf zeker heel weinig waarde aan, antwoordde Raffles onverschillig. Het geheele bezoek heeft geen tien minuten geduurd en ik heb Sonja Demetriefff — dat is de naam van mijn schoone bezoekster — op hoffelijke maar zeer besliste wijze de deur gewezen. En om je de waarheid te zeggen was ik een uur later het geheele incident al weer vergeten.

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, zei Charly op verwijtenden toon, maar dat had ik niet van je gedacht. Jij vindt dat misschien niet belangrijk, maar ik hecht er daarentegen het grootste gewicht aan. Je moet toch zelf ook begrijpen, dat een vrouw, die je beleedigt door haar liefde of wat er dan voor door gaat, af te slaan, tot een doodelijke vijandin kan maken.

— Jawel, daar heb ik wel eens zoo iets van gehoord, zeide Raffles luchtig, maar ik hoop toch niet dat je met die woorden wil zeggen, dat ik mij hals over kop in de armen van de schoone Russin had moeten storten.

— Dat natuurlijk niet, zeide Charly half lachend, half boos, maar je had in ieder geval haar niet zoo aan de deur mogen zetten en moeten doen, alsof je over haar voorstel wel eens zou nadenken.

— Spreek toch duidelijk, beste jongen, en zeg dat ik had moeten huichelen, zeide Raffles, en tegenover een vrouw, wie of wat zij ook zou mogen zijn, heb ik dat nooit gedaan en zal ik dat ook nooit doen.

— Maar heb je geen oogenblik gedacht aan de mogelijkheid, dat die schoone Russin zich wel eens werkelijk op je zou kunnen verlieven?

— Neen, antwoordde Raffles kortaf. Aan zoo iets bespottelijks heb ik in het geheel niet gedacht.

— Jij noemt dat in je onwetendheid natuurlijk weer bespottelijk, merkte Charly op, en toch verzeker ik je op mijn woord van eer, dat je een zeer groote aantrekkelijkheid op het zwakke geslacht uitoefent.

— Ei! was alles wat Raffles antwoordde, terwijl hij

met de grootste aandacht een klontje suiker in zijn koffie liet glijden.

— O, jij zoudt iemand uit zijn vel doen springen met je onverschilligheid, riep Charly, terwijl hij zijn stoel woedend achteruit schoof. Jouw gebrek aan eigenliefde, in dat opzicht althans, is werkelijk merkwaardig, je schijnt zelf in het geheel niet op de hoogte te zijn van je macht.

— Zou je over een ander onderwerp willen praten, zeide Raffles eensklaps ernstig, terwijl hij zijn vriend strak aankeek.

— Mishaagt het je?

— In de hoogste mate!

— Dan zal ik er niet meer over spreken, hernam Charly op zachten toon. Maar je kunt me toch niet belletten, nog eens te herhalen, dat die Sonja Demetrieff misschien veel dieper gewond is, dan jij wel denkt door je afwijzende houding.

— Het is mogelijk — en het is ook niet mogelijk, zeide Raffles op koelen toon. Het een nog het ander boezemt mij ook maar het geringste belang in. Kom jongenlief, laat ons opstaan, en langzaam naar het clubgebouw wandelen. Het is een heerlijke avond en ik heb behoefte om zooveel mogelijk in de frissche buitenlucht te zijn.

— Zooals je wilt, zeide Charly.

De beide vrienden lieten zich hun overjassen en hun hoed geven, en verlieten het weelderige hotel.

Het was inderdaad een prachtige avond en de straten van de City van Londen waren gevuld met een vroolijke menigte, ofschoon de schouwburgen reeds lang waren begonnen.

Raffles sprak weinig en gaf daarentegen zijn oogen des te meer den kost.

Hij keek vaak en plotseling om, teneinde een mogelijken achtervolger te betrappen.

Maar telkens zag hij niets dan vroolijk pratende menschen achter zich en geen enkel verdacht persoon.

— Het is bijna te mooi om waar te zijn, mompelde hij eenige malen.

— Ik zal je eens wat zeggen, Edward, zeide Charly lachend, als het pessimisme niet bestond, zou jij het hebben uitgevonden. Ieder ander zou verheugd zijn, dat zijn achtervolgers blijkbaar zijn spoor bijster zijn geworden in de groote wereldstad, maar jij schijnt er bijna spijt van te hebben dat je hen niet meer ziet.

— Spijt is het woord niet, hernam Raffles — ik kan het mij alleen maar niet goed verklaren. „De Aasvogels” zijn geen kleine kinderen en gewend om een

doel dat zij zich gesteld hebben, ook ten uitvoer te brengen.

— En dat doel zal dan zijn?

— Kun je dat nog vragen? Natuurlijk om mij en jou misschien ook wel in hun midden op te nemen en, als dat mislukt zich bloedig op ons te wreken, niet alleen uit wraakzucht, maar ook uit vrees, dat wij hen zullen verraden.

— Dat zou je toch ook zeker doen, als je er kans toe zag? vroeg Charly, terwijl hij zijn meester onderzoekend aanzag.

— Zonder eenigen twijfel, antwoordde Raffles zonder aarzeling. Ik geloof niet dat ik spoedig een gewonen dief aan de politie zou verraden, want niemand weet ooit wat den man tot stelen gebracht heeft, maar met „de Aasvogels” is het geheel iets anders. Het zijn bandieten van de allerergste soort, die moorden, stelen en chantage plegen op een wijze, die ik tot mijn spijt als ordinair moet kwalificeeren. En je weet welk een vreeselijken hekel ik heb aan alles wat laag bij den grond is. Steel en breek in, mijnentwege, maar doe het als een gentleman, met elegance en korrekt!

Charly had zijn meester lachend aangehoord.

— Het is je gewone theorie, zeide hij. Dus als je kans zag de bende onschadelijk te maken, zou je het niet laten?

— Ik herhaal je, dat ik dan geen oogenblik zou aarzelen.

— Maar het is dunkt me bijna onmogelijk een zoo talrijke bende in een slag te vangen, vervolgde Charly.

— Moeilijk is het zeker, omdat ik natuurlijk zelf buiten schot moet blijven, maar onmogelijk is het niet.

Zoo sprekende waren de beide vrienden het gebouw van de Windsor Club genaderd.

Raffles wilde reeds de groote monumentale trap opgaan, toen hij bleef staan en den portier aankeek.

— Een nieuweling, naar ik zie, zeide hij belangstellend.

— Slechts tijdelijk, Mylord, antwoordde de man, de portier van de Windsor Club is mijn bloedeigen neef. Hij is vanmiddag plotseling ongesteld geworden en daar hij tot geen prijs een vreemdeling zijn plaats wilde doen innemen, heeft hij mij verzocht dezen avond en als het noodig is, nog eenigen tijd dienst te doen.

— En vond de president van de Club dat goed, vroeg Raffles.

— Welzeker, mijnheer, ik had een briefje van mijn

neef bij mij, dat ik den president heb laten lezen, en bovendien de getuigschriften van mijn patroon.

— Hoe is je naam? vroeg Raffles.

— William Black, mijnheer.

— Zoo, zoo! Nu ik hoop voor je neef, dat hij spoedig moge genezen, zeide Raffles.

Daarop begon hij weder met Charly naast zich, langzaam de groote trap op te stijgen.

Voor hij het eerste portaal bereikt had, keerde hij zich plotseling om en keek naar beneden.

De portier was niet naar zijn loge gegaan, maar stond Charly en Raffles, met de handen in de zijde, met strakken blik na te kijken.

Zoodra Raffles zich echter had omgewend, keerde hij zich op zijn beurt snel om en trad zijn loge binnen.

— Vrij onbeleefd, die nieuwe portier, vind je niet, Charly, vroeg Raffles op zonderlingen toon.

— Hoe zoo?

— Wel, de vent keek ons nog al onbeschaamd na.

— Dat zul je je wel verbeeld hebben, zeide Charly lachend.

— Ja, ja, ik schijn mij in den laatsten tijd veel dingen te verbeelden. Ik zal eens naar een dokter gaan en mij laten onderzoeken.

Hij liep even zwijgend verder en zeide toen plotseling:

— Welke kleur hadden de ogen, van dien nieuwen portier?

— Zwart, zou ik zeggen, antwoordde Charly verbaasd.

— En zijn haar?

— Dat was van het vurigste rood dat ik nog ooit gezien heb.

— Komt het vaak voor, denk jij, dat iemand zwarte oogen en vuurrood haar heeft, vroeg Raffles, zijn blikken niet van zijn secretaris afwendend.

— Neen, niet vaak, geloof ik.

— Nooit, beste Charly, nooit. Het is een combinatie, die men nergens, in geen enkel land vindt. Iemand, die zich zoo vermomt, is bepaald een beginneling in het vak!

— Vermomd, zeg je? vroeg Charly verwonderd.

— Ja! Jij zult wel weer zeggen, dat ik het mij verbeeld, maar die portier is een nagemaakte portier. Wij zullen er ons trouwens spoedig van kunnen overtuigen, kom mee!

Hij snelde de trap op, gevolgd door Charly. Beiden gaven hun overgoed in de vestiaire aan de in rijke

livrei gestoken bediende af en traden de conversatiezaal binnen.

— Wacht hier even, zeide Raffles fluisterend, ik kom dadelijk weer terug.

Raffles verwijderde zich en Charly zag hem even later in gesprek met den president van de Windsor Club, een grijsaard met edel gelaat en hooge gestalte.

Hij zag hoe de president een briefje uit zijn borstzak te voorschijn haalde en het aan Raffles overhandigde, die het met de grootste aandacht scheen te bestudeeren.

Even later keerde Raffles weder terug.

Hij nam Charly onder den arm en voerde hem naar een afgelegen hoek van het vertrek.

— Mijn verbeelding schijnt mij ditmaal toch niet bedrogen te hebben, zeide de Groote Onbekende, toen zij beiden hadden plaats genomen.

— Dus dat briefje van onzen portier....?

— Is inderdaad van hem, vulde Raffles den zin aan.

— Welnu dan? vroeg Charly verbaasd.

— Maar hij heeft het in een hevige gemoedsbeweging geschreven en wel, naar ik veronderstel, met den loop van een revolver op zijn slaap.

— Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten, riep Charly uit.

— O, dat is eenvoudiger dan je denkt. Je weet dat ik als schrijfkundige zekere vaardigheid bezit. Nu ken ik toevallig de hand van onzen portier, omdat de man mij pas dezer dagen per brief eens een kleine gunst gevraagd heeft. Ik had dat briefje toevallig nog in mijn portefeuille. Welnu, een vergelijking met het kattebelletje, dat hij aan den president heeft geschreven en waarin hij den edelen lord verzoekt tijdelijk zijn zoogenaamden neef aan te stellen, vertoont wel dezelfde hand, maar die van een man, die het briefje geschreven heeft — omdat hij moest!

— Het begint mij wel een weinig voor mijn oogen te draaien, zeide Charly, terwijl zijn hand over het voorhoofd streek. Dus je denkt dat ook hierin de bende van „De Aasvogels” weer de hand heeft gehad?

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik! Ik ben nu eenmaal wantrouwend aangelegd en die portier met zijn al te rood haar boven het schitteren van zijn gitzwarte oogen heeft mij weer al het voorafgaande in het geheugen teruggeroepen. Die geschiedenis van dien zieken neef werd ook niet al te vloeiend voorgedragen — je kon duidelijk merken dat de man een hem voorgedrukt lesje opzei.

— Maar lieve hemel, als dat alles waar is, zeide

Charly verschrikt, dan worden we letterlijk als muggen in een spinneweb bewaakt!

— Jawel, maar een mug kan niet weg, antwoordde Raffles wijsgeerig, en dat kunnen wij gelukkig nog wel.

— Maar wil je me eens zeggen, wat het doel kan zijn van dien streek?

— Dat is meer dan ik je voor het oogenblik zeggen kan, moest Raffles bekennen. Wat die valsche portier mij hier in dit gebouw voor kwaads kan aandoen, verklaar ik eerlijk niet te begrijpen. Hij zal het ook wel uit zijn hart laten om ons alleen te volgen, als wij de club verlaten. Waarschuwden kan hij dunkt me buiten ook niet, daartoe zal hem de tijd ontbreken, daar hij toch moeilijk kan raden, wanneer wij voornemens zijn de club te verlaten. Maar stil eens — zoo viel hij zichzelf in de rede — ja, dat zou het kunnen zijn, maar kom, dat zullen wij dan wel zien, als het zoo ver is. Komt tijd komt raad.

Hij sprong veerkrachtig uit zijn stoel overeind en scheen een geheel ander mensch te zijn geworden.

Nu hij het gevaar weder dreigend tegenover zich gevoelde, nu hij het als het ware kon grijpen, was al zijn geestkracht en moed weder in hem wakker geworden.

— Kom, Charly, riep hij vroolijk uit, wij zullen een partij gaan biljarten en dan aanstonds eens zien, waartoe deze zotte verkleedpartij van mijnheer „De Aasvogel” wel gediend heeft. Wij zijn beiden goed gewapend, ik zelf heb nog andere steeds bruikbare instrumentjes bij mij en ik zou gaarne eens zien, wat die nagebootste portier eigenlijk met ons van plan is.

— Weet je, dat daar groote gevaren aan verbonden kunnen zijn, vroeg Charly.

— Je vertelt mij niets nieuws!

— En wil je die tarten.

— Gevaren. zijn er om getart te worden, merkte Raffles op, anders konden ze er evengoed niet zijn!

— Dat is weer een van je dooddoeners, waarop zelfs Socrates niets te antwoorden zou hebben gehad, riep Charly uit. Komaan, je opgewektheid en je vast geloof in een goeden afloop van deze onderneming hebben mij aangestoken. Laten wij dan maar naar de biljartzaal gaan.

Opgewekt schreden de beide vrienden naar de prachtige zaal, waar een achttal uitnemende biljarts stonden.

Raffles werd met handgeklap en blijde gezichten begroet, door de leden, die zich in de zaal bevonden en die hem reeds een week gemist hadden.

Hij maakte zich met eenige nietszeggende plichtple-

gingen van hen af, nam zijn queue uit het rek en begon zijn partij met Charly.

Nadat zij ongeveer een uur gespeeld hadden en Raffles opnieuw zijn meesterschap op het groene laken had getoond, wierp deze de queue op het billard en zeide op zachten toon tot zijn vriend en trouwen metgezel:

— Kom, jongenlief, nu zullen wij eens gaan zien, wat er onder die leelijke roode pruik is uitgebroed.

Zij verlieten het vertrek, begaven zich naar de vestiaire en lieten zich hun goed geven.

Op de eenzame gang overtuigden zij zich, dat hun revolvers goed geladen waren en daalden daarop langzaam de groote statietrap af.

Voor zijn loge stond de gewaande portier met de handen op zijn rug gevouwen.

Nauwelijks had hij de twee mannen boven aan de trap gezien, of hij trad haastig naar voren met de pet in de hand en vroeg op onderdanigen toon:

— Zal ik een auto voor de heeren bestellen?

Charly wilde iets antwoorden, maar Raffles kneep hem ongemerkt krachtig in den arm.

— Doe dat, beste vriend, zeide hij. In dien tusschentijd kan ik zeker wel even van de telefoon in je loge gebruik maken?

— Welzeker, mijnheer, zeide de man ijverig, terwijl hij de deur opende.

— Dank je, zeide Raffles, terwijl hij met Charly binnentrad en de deur sloot.

Terwijl de portier zich haastig verwijderde, nam Raffles den hoorn van den haak en belde tot groote verbazing van Charly. Scotland Yard op.

Toen hoorde de secretaris de volgende gedeelten van een kort gesprek:

— Spreek ik met den heer Sullivan, inspecteur van Scotland Yard? — uitstekend. — O, wie ik ben doet er niets toe, ik heb u slechts dit te zeggen, laat over een kwartier en nog liever binnen tien minuten den portier van de Windsor Club arresteeren — neen, versta mij goed: de portier, dien gij op het oogenblik in de Windsorclub zult vinden — een man met vuurrood haar, dat een pruik zal blijken te zijn — en gitzwarte oogen — wie hij is vraagt gij? — een lid van de internationale dievenbende „De Aasvogels”! O, het vereischt geen dank — en hoe ik dit weet zou u niet interesseeren, — gij zult wel genoeg bewijzen op den man zelf vinden — steeds gaarne tot uw dienst.

Raffles hing met een tevreden gezicht den hoorn weder aan den haak en zeide met voldoening:

— Zie zoo, dat is er althans een onschadelijk gemaakt. Als het vuur hem nu maar een beetje na aan de schenen wordt gelegd, zal hij misschien wel klappen ook!

— Maar die auto, beste Edward, vroeg Charly.

— O, die auto — dat is juist de auto, die wij hebben moeten, jongenlief, zeide Raffles op eigenaardigen toon — je begrijpt zeker wat ik bedoel en je ziet nu ook zeker het doel wel in van die prachtige roode priuk.

— Ik geloof, dat ik licht begin te zien, zeide Charly aarzelend, maar waar zal die auto ons brengen?

— Waar we zijn moeten, antwoordde Raffles kalm.

— Dat zeg je nu wel zeer bedaard, merkte Charly op, maar als we eenmaal in dien wagen zitten, wie weet waar de chauffeur ons dan heen brengt.

— Kom, kom, maak je toch niet zoo ongerust, die chauffeur brengt ons niet verder dan ik hem hebben wil. Twee mannen, die samen over vier revolvers beschikken, zullen het toch wel klaarspelen met een chauffeur, denk ik, we zijn hier in het hartje van Londen. De man zal wel hard rijden, maar toch niet zoo hard, of we kunnen toch op ieder gewenscht oogenblik uit de auto springen.

— Aangenomen dat dit mogelijk is — dan zouden we niet veel verder zijn, dunkt me.

— Ik doe dat ook alleen in geval van nood! Ik zal den chauffeur zoo ver laten rijden, als ik verkies en niet verder. Een van ons beiden kan gemakkelijk het portier openen, op de treeplank gaan staan en den man met de revolvers dwingen om te stoppen, op die manier zouden we dus nog een lid van de bende beet hebben.

— Maar als er medeplichtigen achter de auto mederijden?

— Dat zal nu niet gebeuren, dat verzeker ik je! Ik zal nu beter opletten.

Op dat oogenblik keerde de gewaande portier weder terug, hij keek Raffles eenigszins wantrouwend aan, maar diens gezicht stond zoo vredelievend en uitgestreken, dat de man dadelijk geheel gerustgesteld was.

— De auto staat voor, heeren, zeide de man met het roode haar, terwijl hij naar de deur wees.

— Mooi zoo, zeide Raffles.

Hij en Charly traden naar buiten.

Voor de deur stond een gewone huurauto.

De chauffeur stond naast de auto en tikte beleefd aan zijn pet.

De twee vrienden stegen in, nadat de portier de

deur van de auto geopend had.

— Rijdt mij naar het Carlton Hotel, zeide Raffles, terwijl hij den portier een geldstuk in de hand drukte, dat deze met een zonderlingen glimlach op de lippen opstak.

De portier schreeuwde het adres aan den chauffeur toe, die achter het stuurwiel had plaats genomen.

Het portier flapte dicht, de auto reed weg.

— Waarom heb je het Carlton Hotel als adres opgegeven, zeide Charly, toen zij een paar minuten snel langs de Oxfordstreet hadden gereden.

— Wel, beste jongen, ik had evengoed de maan of Mars kunnen noemen, zeide Raffles lachend, wij komen er immers toch niet? Wat doet het er dan toe?

— Hoor eens, jouw kalmte heeft iets angstigs voor mij en ik wilde wel dat ik haar kon deelen.

— Dat komt wel, als je maar eerst het tastbare gevaar onder de oogen ziet, hernam Raffles. Ik gevoel dat nu al zeer duidelijk — vandaar dat ik zoo bedaard kan zijn. Jij vermoedt het alleen nog maar en daarom ben je zoo zenuwachtig en onzeker van je zelf, dat is alles zeer natuurlijk.

Zij zwegen eenigen tijd en keken door de beslagen ruiten naar het gewoel op straat.

Eensklaps bracht Charly de hand aan het hoofd en zeide op matten toon:

— Wat voel ik mij ineens dof!

— Hé, jij ook? vroeg Raffles ongerust. Ik ook — het is mij alsof er... watten in mijn hoofd zit...

— En nu voel ik van die stekende pijnen in mijn slapen... de schurken zullen toch niet...

Raffles wilde opstaan en op het voorruit bonsen, maar het was alsof al zijn bewegingen verlamd waren.

Hij wierp een blik op Charly.

Deze was schuins in de kussens weggezakt en scheen bewusteloos te zijn.

Raffles wilde hem overeind trekken, maar hij kon zelfs geen vinger meer verroeren.

Een loodzwaar gewicht drukte op zijn hersens.

Snel gleed het bewustzijn uit hem weg.

De toppen van zijn vingers voelden aan, alsof er met duizend naalden in geprikt werd.

Hij wilde schreeuwen, maar zijn kaken leken als op elkaar geschroefd te zijn.

Zijn tong, droog als kurk, kleefde tegen zijn gehemelte.

Nog enkele seconden en ook hij zakte in een diepe bewusteloosheid weg, waarin hij niets wist, noch van tijd, noch van ruimte.....

HOOFDSTUK VI.

In het hol van den leeuw.

Toen de oogen van den Grooten Onbekende zich voor het eerst weder openden en het bewustzijn langzaam in hem terugkeerde, vielen zijn blikken op een omgeving, die hij weliswaar verwacht had, maar die hem niettemin met schrik en woede vervulde.

Hij bevond zich in het hol, dat wij den lezer reeds hebben beschreven.

De geheele bende scheen aanwezig te zijn.

Achter de tafel had de raad van vijf plaats genomen.

Maar thans waren allen onkenbaar gemaskerd.

Zij droegen voor het gelaat een doek van zwart laken, die slechts voorzien was van twee gaten voor de oogen en een voor den mond, en die met twee banden om de ooren was bevestigd.

De eenige ongemaskerde in het vertrek was een vrouw — Sonja Demetriefff, de schoone Russin.

Er heerschte een zoo diep stilzwijgen, als in een grafkelder.

En de mannen aan de tafel zaten zoo onbeweeglijk, dat Raffles gemeend zou kunnen hebben, dat zij uit steen waren gehouden.

De Grootte Onbekende wierp den blik naast zich en zag daar Charly liggen, die nog steeds bewusteloos was.

De arme jongen was zoo geboeid, dat hij zich niet had kunen bewegen, ook al was hij bij kennis geweest.

Zijn voeten waren met een dik touw aaneen gebonden en zijn armen eveneens met een koord op den rug bevestigd.

En nu eerst bemerkte Raffles, dat ook hij op dezelfde wijze machteloos was gemaakt.

De man, die midden voor de tafel zat, en dien Raffles aan zijn reusachtige gestalte herkende als de man van het Carlton Hotel, had nauwelijks gezien, dat Raffles tot zijn bewustzijn was gekomen, of hij stond op en klopte driemaal met het gevest van den dolk op tafel.

Er kwam beweging in de sombere gedaanten.

— Marco Paoli en Pablo Sarate, beval Boris Jankoff, help onzen bezoeker overeind en zet hem op dien stoel daarginds.

Twee van de bendeleden, die Raffles ook eveneens spoedig herkende als de donkere vreemdeling uit het Carlton Hotel en als de chauffeur die hem zooeven

gereden had, traden op hem toe, tilden hem van den steenen vloer, waarop hij gelegen had en geleidden hem naar een stoel.

Raffles zat nu vlak tegenover Sonja Demetriefff, die hem met haar blikken verslond.

Weer heerschte er eenige oogenblikken stilte.

Toen nam Boris Jankoff opnieuw het woord.

— Mijnheer X — want zoo willen wij u voorloopig noemen, totdat wij uw waren naam uit uw eigen mond vernemen. — Mijnheer X., zoo begon hij, wij hebben u hier laten komen om u een voorstel te doen, dat gij wel in ernstige overweging zult willen nemen — in uw eigen belang.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u in de rede val, zeide Raffles kalm — gij hebt mij niet hier laten komen, maar gij hebt mij hierheen gesleept, op een wijze, die, ik moet het eerlijk bekennen, ogemeen vindingrijk is! Die truc met het bedwelmende gas was waarlijk niet een van de slechtste en ik zou er u gaarne mijn compliment over maken, als het iemand anders dan juist mij betroffen had. Verder heb ik niets op te merken, en ik zal dus wel naar uw voorstel moeten luisteren — al is het dan ook ongaarne.

— Ik zie dat gij uw woorden al evengoed tot uw dienst hebt, als uw sterke vuisten, mijnheer X, ging Boris Jankoff voort, maar het oogenblik is er niet naar om veel woorden te verbeuzelen, en daarom vraag ik u op den man af: wilt gij lid worden van ons genootschap?

— Mag ik u vragen, waar de statuten van dat genootschap zijn? vroeg Raffles spottend.

— Die kan ik u in enkele woorden opnoemen, mijnheer, antwoordde Jankoff dreigend. Zij luiden: anarchisme, moord, diefstal, en een vreeselijken dood voor den verrader.

— Het is kort, maar veelzeggend, ging Raffles op denzelfden spottenden toon voort. Ik kan dus den aard wel nagaan van de werkzaamheden, die aan de leden van uw waardig genootschap worden opgedragen. Zij moeten stelen, moorden en als rechters van verraders optreden.

— Zoo is het, hernam Boris Jankoff.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, ging Raffles onverstoort door, maar ik kan mijn goedkeuring niet aan uw statuten hechten.

— Dat wil zeggen dat gij weigert u bij ons aan te sluiten, mengde Sonja Demetriefff zich nu op dreigenden toon in het gesprek.

— Het heeft er althans heel veel van, mevrouw,

zoo wendde Raffles zich tot de schoone Russin, zoo goed als het ging, heffelijk voor haar buigend.

Toen trad Boris Jankoff, het bende hoofd, naar voren tot hij vlak voor Raffles stond en zeide op dreigenden toon:

— Wij hebben elkaar dus goed begrepen? Gij weigert u bij ons aan te sluiten? Gij weigert uw waren naam te noemen?

— Mijnheer, antwoordde Raffles kalm, een man als ik heeft slechts één woord en is niet gewend de dingen die hij zegt te herhalen, ook niet tegenover moordenaars en schurken van uw slag!

— Maar beseft gij dan niet, dat ik u in mijn macht heb en dat ik van die macht gebruik zal maken; brulde het bende hoofd, buiten zichzelf van woede door dezen tegenstand, maar meer nog over de ijskoude verachting die uit de woorden van den Grooten Onbekende sprak.

— Dat weet ik zeer goed, maar ik verzeker u, dat die wetenschap mijn besluit in geenerlei opzicht aan het wankelen kan brengen. Mijn neen is neen, en mijn ja is ja. Wat ik u verzoeken mag, maak er een einde aan, want ik houd niet van treuzelaars, ook niet als zij mijn doodsvijanden zijn.

— En gij, zoo wendde Boris Jankoff zich nu tot Charly, terwijl hij hem met doorborende blikken aankeek.

— Mijn waarde heer, gij vermoeit uw stembanden tevergeefs door zoo aan te dringen, antwoordde Charly spottend, men kan wel zien, dat gij nooit met mannen van eer te doen hebt gehad. Het moest u duidelijk zijn, dat ik weiger wat mijn vriend weigert, en dat gij u met evenveel succes tot dien stoel daar zoudt kunnen wenden.

— Het is goed, zeide Boris Jankoff op doffen toon, terwijl hij zich tot bloedens toe op de lippen beet, gij zult het zelf zoo gewild hebben, maar opdat gij zult zien, hoezeer ik op uw medewerking gesteld ben, zal ik u, voordat gij zult sterven, nog een kleine kans geven. Laat gij die ongebruikt voorbijgaan, dan zal uw sterven ook verschrikkelijk zijn. Gij hebt te kiezen of te deelen.

Tot eenig antwoord haalde Raffles de schouders op, terwijl Charly een kort spottend lachje deed hooren, dat menigeen der bandieten naar dolk of revolver deed tasten.

— Vooruit! Breng hen naar het hol! beval Jankoff.

Raffles werd ruw door een aantal mannen aangegrepen, hij trachtte zich zelfs niet te verzetten, daar hij het nuttelooze van iederen tegenstand inzag.

Hij zag dat men zich ook van Charly Brand meester maakte.

De schurken droegen hun beiden toen naar het valkuik in den hoek.

Een hunner opende het en daalde een steile houten trap af, waarlangs Raffles gedwongen werd te gaan.

Hij telde de treden en bracht het tot niet minder dan 63, waaruit hij afleidde, dat hij zich thans op zeer groote diepte onder den grond moest bevinden.

Inderdaad was het alleen hieraan te merken, want hij liep voort in een bijna volslagen duisternis.

Eindelijk bereikte men een tweede hol.

Nu ontstak een van de bandieten een electriche lantaarn die een vrij helder licht verspreidde en bevestigde deze met een haak in een ring aan den muur.

Met een oogopslag had Raffles gezien, dat dit somber keldergewelf geen anderen toegang had dan door de trap waarlangs hij was afgedaald. Dit leek althans op het eerste gezicht zoo.

In een hoek stonden een paar stoelen en een tafel.

En deze meubelen waren van ruw maaksel, dat aantoonde dat zij slechts zelden gebruikt behoefden te worden en dat dit hol blijkbaar uitsluitend diende tot het doel, dat Raffles thans maar al te goed kende.

Zijn voorgevoel zeide hem, dat hem iets verschrikkelijks te wachten stond en toch vertrok er geen spier op het kalm en onbewogen gelaat van dezen wonderlijken man.

Hij zag zijn beulen met een kouden blik onverschillig aan en wachtte bedaard af wat er met hem zou geschieden.

Charly Brand was nu ook beneden gebracht en Raffles zag tot zijn voldoening en trotsch, dat ook zijn trouwe vriend in de ure des gevaars niet de minste blijk van zwakheid of vrees toonde, maar de kerels, die hem vasthielden, onverschrokken en standvastig in het gelaat zag.

Eindelijk waren allen beneden.

Ook Sonja Demetriefff, de schoone Russin, was de smalle trap afgedaald en stond nu met over elkaar geslagen armen, de fijne tanden stijf opeengeklemd, zijgend en somber in een hoek toe te zien.

Nog even heerschte er een veelzeggend stilzwijgen in het onderaardsche duffe hol.

— Marco Paoli, zoo wendde Boris Jankoff zich nu tot zijn adjudant, breng het toestel hier, dat gij wel kent.

De Italiaan boog zijgend het hoofd en ging de trap weder op.

Tien minuten verstreken, die eindeloos geleken.

Toen keerde Paoli weder terug, langzaam loopende en met de grootste omzichtigheid een in doeken gewikkeld voorwerp dragende.

Hij legde het op de tafel in den hoek neder en zeide tot Boris Jankoff, terwijl hij de zweetdruppels van zijn gelaat veegde:

— Daar ligt het werktuig, meester.

— Het is goed, antwoordde zijn chef.

— Bindt hen op de stoelen vast, beval hij vervolgens tot de bandieten, die hem vergezelden.

Een half dozijn der schurken wierpen zich opnieuw op Raffles en Charly.

De laatste wilde zich op dat oogenblik verzetten, maar een snelle waarschuwende blik van zijn meester weerhield hem nog te rechter tijd.

Met behulp van dikke touwen werden zij op de zware ruwe houten stoelen vastgebonden, met hun arm om de leuning en hun beenen aan de sporten bevestigd.

— Maak nu die stoelen aan die ringen daar in den muur vast, vervolgde Boris Jankoff.

Binnen enkele oogenblikken waren de beide stoelen dicht bij den muur aan een zwaren ring bevestigd, die in den wand gemetseld was.

Vervolgens trad Boris Jankoff op de tafel toe en nam er het geheimzinnige in doeken gewikkelde voorwerp af.

Hij trad ermede op zijn twee slachtoffers toe en wijdbeens voor hen staand, begon hij het pak langzaam en voorzichtig van zijn omhulsel te ontdoen.

Toen de laatste doek verwijderd was zagen de beide vrienden dat Boris Jankoff een vierkante metalen doos, blijkbaar van ijzer gemaakt, in de hand had.

De doos had een rechthoekigen vorm en was aan een der zijden voorzien van een klein uitsteeksel, in den vorm van een gaspijpje.

Een blik was voor Raffles voldoende om te zien wat het voorwerp was, dat zijn vijand in de hand hield.

— Mijne heeren onbekenden, zoo begon het bendehoofd, ik geloof niet dat het nog noodig is u den aard van dit voorwerp nader te verklaren, maar voor alle zekerheid zal ik het u mededeelen: Het is een bom, of als gij liever wilt een helsche machine van groote vernietigende kracht! Ziehier, wat ik met dit voorwerp denk uit te voeren! Ik zal het op eenige meters afstand van deze tafel in het midden van het vertrek plaatsen. Vervolgens zal ik er een lont aan bevestigen van drie meter lengte, die ruim een half uur noodig heeft om geheel op te branden. Behoef ik u

nog te zeggen wat er zal gebeuren, als deze lont ten einde is gebrand?

— Ik geloof, dat gij daarmede uw kostbaren tijd nutteloos zoudt verspillen, antwoordde Raffles op ijskouden toon. Ik heb eenig verstand van helsche machines en meen vrij zeker te weten, dat wij alsdan in stukken gescheurd zullen worden.

— Ik zie met genoegen, dat gij op de hoogte zijt van de zaak waarom het gaat, hernam Boris Jankoff met een valsch lachje. Inderdaad zal er iets dergelijks gebeuren. Weliswaar zal daardoor dit kostelijke onderaardsche hol vrij aanzienlijk beschadigd worden, maar dat moet ik er maar voor over hebben. Het is hier een veilige plek, want het is volstrekt buiten gesloten, dat men de losbarsting op den beganen grond zal kunnen hooren. Dit hol ligt ruim vijf en twintig meter onder de aarde.

— Ik dank u voor de belangwekkende mededeeling, zeide Raffles koel.

Boris Jankoff wierp den spreker een blik vol vurigen haat toe en zeide:

— Denk niet, dat gij zoudt kunnen ontsnappen, want er is in dit hol slechts een uitgang, de trap, die gij daar ziet, en ik zal den voorzorgsmaatregel nemen, aan den uitgang eenigen mijner mannen op post te zetten. Ik acht het weliswaar onmogelijk dat gij u zoudt kunnen bevrijden, maar men kan toch nooit voorzichtig genoeg zijn met mannen van uw slag. Gij hebt dus een half uur voor u om u nog eens te bedenken...

— En hoe zou ik het u mededeelen, als ik mij eens inderdaad bedacht had? vroeg Raffles met een sluw lachje, terwijl hij met opzet geen acht sloeg op den verbaasden blik, dien Charly hem toewierp.

— O, dat is heel gemakkelijk, antwoordde Jankoff haastig. In het bereik van uw handen bevindt zich achter uw rug de knop van een schellekoord, waarvan de schel uitkomt in het vertrek, dat gij zooeven verlaten hebt. Gij zult het doel van die inrichting wel raden. Welnu, gij behoeft slechts aan dat koord te trekken, de bel zal overgaan — en onmiddellijk zal ik met eenige mannen naar beneden snellen, de lont dooven, u den eed van trouw afnemen... en gij zult voor uw leven een der onzen zijn.

— Hm, was alles wat Raffles antwoordde.

Eenige bandieten hadden in dien tusschentijd de tafel in het midden van het vertrek gebracht.

Boris Jankoff trad er op toe en legde er de helsche machine voorzichtig op neder en zeide tot zijn slachtoffers:

— Wij zullen maar niet eens de moeite nemen u te knevelen, want als men zelfs de ontploffing op straat niet zou hooren, zou zelfs het luidst geschreeuw niet baten.

— Alweder een mededeeling, die ik mij in de ooren zal knooien, zeide Raffles, ik hecht te veel aan mijn stem, dan dat ik haar noodeloos zou willen inspannen. En maak nu wat voort, als ik u verzoeken mag, want ik zou een onwaarheid uitspreken als ik zeide, dat uw gezelschap mij zeer aangenaam is.

HOOFDSTUK VII.

De helsche machine.

Boris Jankoff had een lange lont uit zijn zak gehaald en deze met de grootste zorgvuldigheid in het buisvormig uitsteeksel van de helsche machine gestoken.

Hij legde de lont over den tafelrand en vervolgens over den vloer aan den kant, die van de beide slachtoffers was afgewend.

Vervolgens klonk zijn bevelende stem:

— Naar boven, mannen!

Een voor een verdwenen de bandieten langs de smalle trap en spoedig waren de voetstappen verdwenen, alleen Sonja Demetrieff was nog in het onderaardsche hol achtergebleven, behalve Boris Jankoff.

De schoone vrouw had al dien tijd geen blik afgewend van het mannelijk gelaat van den onbekende.

Niemand zou hebben kunnen zeggen, wat er omging in het hart van deze misdadigster, maar Charly, die een groot menschenkenner was, had op dat bleek, onbewogen gelaat een uitdrukking meenen te bespeuren, die hem weinig twijfel overliet aangaande de gevoelens der schoone Russin jegens zijn vriend en meester.

Er was haat — de tweelingzuster immers van de liefde, naar de poëeten beweren — er was diepe bewondering, er was nauwelijks bedwongen ontroering op te lezen.

Een oogenblik had het geschenen, alsof zij Boris Jankoff in de rede had willen vallen, alsof zij hem had willen dwingen zijn vreeselijken arbeid te staken, dien hij ging volbrengen.

Maar Raffles had haar eenige keeren met ijskoude schoon doordringenden blik aangekeken en dat scheen haar aangespoord te hebben, haar plan te laten varen.

Nu wendde zij zich aarzelend en met tegenzin om, teneinde de andere bandieten te volgen.

Nog een laatsten vurigen blik wierp zij op den groo-

ten onbekende, haar kleine handen balden zich krampachtig tot vuisten, al het bloed scheen uit haar gelaat geweken.

Langzaam begon zij de trap te beklimmen.

Nog eens keek zij om.

Het was alsof zij wilde spreken, schreeuwen, uitgilten dat zij deze vreeselijke misdaad niet wilde helpen begaan.

Maar zij zweeg.

De twee vrienden hoorden hoe haar zachte stappen langzaam als het ware aarzelend zich verloren.

Toen werd het stil.

Een stilte des doods....

Boris Jankoff haalde met langzame beweging, de gluiperige oogen niet van zijn slachtoffers afwendend, een doosje lucifers uit den zak.

Daarop trad hij met afgemeten schreden naar het uiteinde van de lont — streek een lucifer af — hield dien bij het koord — even siste een klein vlammetje — toen begon de lont te smeulen.

Boris Jankoff keek er even naar en trad toen weder tot dicht bij de beide vrienden.

— Een half uur, zeide hij op veelbetekenenden toon, de bel hangt achter u, zoodat gij haar kunt grijpen. Gij hebt uw leven in uw eigen hand, bedenk dat!

Daarop trad hij naar de deur onderaan de trap en zette zijn voet op de eerste trede.

Hij wendde zich nog eens om en herhaalde:

— Een half uur!

Toen trok hij de deur dicht — even klonken zijn stappen — toen was het stil.

De beide vrienden waren alleen.

Onder de tafel door konden zij juist in de halve duisternis — want de bandieten hadden de electriche lantaarn achtergelaten — het gloeien van de lont volgen.

— Wel Charly, klonk de heldere stem van Raffles, zoodra de stappen van het bendevoofd niet meer te hooren waren, gevoel je er iets voor om in de lucht te vliegen?

— Bitter weinig, als je me de waarheid vraagt.

— Moesten wij dan niet trachten die onaangename gebeurtenis te voorkomen?

— Met alle middelen die ons ten dienst staan!

— Dat meen ik ook! Die middelen zijn echter helaas niet zeer talrijk. Ben jij goed vastgebonden?

— Dat zou ik meenen. Het touw snijdt mij aardig door het vleesch! Die schurken hebben hun werk goed gedaan.

— Is er nergens speling?

— Voor zoover ik kan nagaan niet. Maar wat vraag je? riep Charly uit. Veronderstel eens dat wij ons zouden kunnen bevrijden, wat helpt ons dat nog. Boven aan de trap staat een wachtpost met geladen revolvers, die ons als honden zoude neerschieten, zoodra wij ons vertoonden.

— Ik zal dan ook niet van plan zijn langs de trap te ontvluchten, zeide Raffles bedaard.

— Maar hoe dan? riep Charly verwonderd uit; er is toch maar één uitgang?

— Dat zeide althans Boris Jankoff, hernam Raffles, maar dat zul je toch zeker wel geen oogenblik geloofd hebben?

— Heb jij dat dan niet?

— Welneen! Je had toch zelf moeten begrijpen, dat dit hol wel twee uitgangen moet hebben. Redeneer maar eens even: als de bandieten in het vertrek boven overvallen worden, dan vluchten ze door het valluik naar dezen onderaardschen kelder, maar dan zouden ze immers als ratten in de val zitten opgesloten, wanneer er geen tweede uitgang was.

— Maar ik heb niets gezien, riep Charly uit.

— Wat bewijst dat? Des nachts zie je de zon ook niet. Is dat een bewijs dat ze er niet is?

— Je hebt gelijk, er kan een geheime uitgang zijn!

— Die is er zeker, en daarom zullen wij al onze krachten inspannen om ons te bevrijden.

— Maar we hebben geen instrumenten bij ons, onze wapens hebben ze ons afgenomen en ook jouw breek-ijzer.

— Dat wil zeggen — zij hebben mij afgenomen wat zij zagen, maar zij hebben mij moeten laten wat ze niet konden zien, antwoordde Raffles veelbeteekenend. Ik draag als speld in mijn das zeer vaak een uiterst fijn zaagje dat mij al meermalen goede diensten heeft bewezen, ik zie tot mijn vreugde, dat het op het oogenblik nog op zijn plaats is. En dan heb ik in den hak van mijn linkerschoen een alleraardigst instrumentje, waarmede ik duimdikke stangen kan doorveilen. En daar de bandieten zoo vriendelijk zijn geweest, mij tenminste mijn schoeisel te laten, geloof ik dat onze kansen nog niet eens zoo slecht zijn.

Raffles bukte zijn hoofd zooveel mogelijk voorover en overtuigde zich, dat hij den knop van zijn dasspeldje gemakkelijk met de lippen kon bereiken.

Toen zeide hij op zachten toon tot Charly:

— Schuif nu je stoel met korte rukjes naar den mijne

en buig je zoover mogelijk naar mij over; ik zal het touw om je borst zien door te zagen.

Charly deed wat hem gezegd werd.

Met korte rukjes wist hij zijn stoel zoo dicht naast dien van Raffles te schuiven, dat de twee vrienden elkander bijna aanraakten.

— Opgepast! zeide Raffles, daar begin ik.

Hij greep met de lippen den diamanten knop van zijn dasspeld, trok het kleine voorwerp uit zijn das, nam het ongezaagde uiteinde stevig tusschen zijn ijzersterke tanden en boog het bovenlijf zoover vooruit, dat hij gemakkelijk het touw kon bereiken, dat om de borst van Charly was gewikkeld en hem tegen den rug van zijn stoel gedrukt hield.

Binnen enkele minuten had hij het vingerdikke koord voor de helft doorgezaagd en een paar krachtige rukken van Charly voltooiden het werk: het touw scheurde.

Raffles knikte goedkeurend, daar hij zich nu niet verstaanbaar kon maken en wenkte Charly met het hoofd om een ander gedeelte van de touwen onder zijn bereik te brengen.

Niet zonder moeite wist de jongeman zich zoo om te draaien, dat Raffles het touw bereiken kon, hetwelk zijn armen achter de stoelleuning vasthield.

Ook dit touw was binnen enkele oogenblikken bezwaken.

Nu wenkte Raffles met zijn oogen en een hoofdknik:

— Sta op.

Charly stond op en trok zijn armen niet zonder groote inspanning zoo ver op, dat Raffles er met zijn zaagje bij kon. Het was een zeer moeilijk werk!

Eenige malen moest Charly een kreet van pijn weerhouden, omdat het scherpe instrumentje uitgleed en zijn polsen bloedig verwondde.

Maar hij hield vol, en zijn moed werd beloond, want binnen korten tijd was het touw voor de helft vernield en kon hij het met inspanning van al zijn krachten geheel stuk trekken!

Met moeite kon Charly een kreet van zegepraal onderdrukken!

Zijn armen waren bevrijd!

Bevend van opwinding begon hij eerst de koorden los te maken, die zijn voeten bijeen hielden en daarop wilde hij beginnen ook Raffles te bevrijden, maar deze wees in de richting van de smeulende lont, die reeds voor de helft opgebrand was.

Charly begreep hem, ijldde naar de lont toe en doofde de noodlottige vlam.

Dit vreeselijk gevaar was althans bezworen!

Daarna ijldde hij weder op zijn meester toe en maakte de touwen los, waarmede deze gebonden was.

Raffles stak de dasspeld weder op haar plaats, rekte zich eens uit, en zeide op een toon, als was het de eenvoudigste zaak ter wereld:

— Dat was een onaangenaam kwartiertje jongelief en nu vooruit, we hebben nog meer te doen. Allereerst zullen wij ons tegenover een overval beveiligen. Help mij die tafel eens vertillen.

— Waar moet zij heen?

— Voor de trapdeur.

Niet zonder moeite schoven zij de zeer zware tafel tot vlak voor de deur, die gelukkig naar binnen opening.

Daarop keek Raffles zoekend rond, tot zijn oog op een paar zware koevoeten viel, die in een hoek stonden.

— Neem jij ook een van die koevoeten, Charly, beval hij, en steek die zoo diep je kunt in een van de voegen tusschen de vloersteen voor de tafel.

Charly begreep dadelijk wat Raffles bedoelde en spoedig waren de zware ijzeren stangen zoodanig in den grond gestoken, dat de bandieten, indien zij wilden binnendringen, niet alleen de tafel, maar ook deze koevoeten van hun plaats zouden moeten duwen.

Het scheen des te moeilijker te gaan, omdat de trap zoo smal was, dat er onmogelijk meer dan twee mannen tegelijk tegen de deur zouden kunnen drukken.

— En nu op zoek naar den geheimen uitgang, zeide Raffles. Wij hebben nog tien minuten. Als de bandieten na dien tijd niets hooren, zullen zij natuurlijk onraad ruiken en een onderzoek komen doen.

— Hadden we daar de koevoeten niet voor kunnen gebruiken? vroeg Charly.

— Dat betwijfel ik, want die zullen de bandieten ook wel nooit aanwenden, als zij op de hielen worden gezeten.

Onder het spreken had hij de electriche lantaarn van den haak genomen en belichtte nu zorgvuldig den muur.

Herhaaldelijk klopte hij hier en daar op den steenen wand, die echter overal even dof scheen te klinken.

Charly, die met groote ongerustheid dit onderzoek had gevolgd, dat blijkbaar geen resultaten opleverde, was op zijn beurt den bodem aan 't naspeuren.

Maar ook hij vond niets, wat ook niet te verwonderen was, daar zij zich reeds op aanzienlijke diepte bevonden.

Raffles keek op zijn horloge.

— Er zijn acht minuten van de tien voorbij, zeide hij, dat wordt bedenkelijk, op den bodem niets —

aan den wand niets — dan blijft dus nog maar alleen de zolder over.

Hij liep snel den kelder rond, de lantaarn boven zijn hoofd houdend en naar de zoldering kijkend.

Plotseling stond hij stil en riep uit:

— Ik geloof dat wij er zijn, ik zie daar aan den zolder een paar strepen in dien hoek daar, die wel eens de rand van een luik konden zijn. Snel, zet de stoelen op elkander, ik zal het eens onderzoeken — hier, houdt jij de lantaarn vast.

Charly zette snel de stoelen op elkaar, plaatste de lantaarn op den grond en hield de pooten stevig vast, terwijl Raffles er op stond.

Deze kon met de hand juist de zoldering bereiken en tastte haastig in den hoek.

Eensklaps zag Charly tot zijn verbazing en blijdschap dat een klein luik in den hoek geruischloos naar boven opensloeg.

Raffles zag nu in een donkere ruimte, waarin geen enkele lichtstraal doordrong, maar voor het oogenblik was het voornaamste dat zij uit dit gevaarlijke hol zouden ontsnappen.

Zich met de beide handen aan de randen van het ontstane gat vastklemmend, trok Raffles zich op en werkte zich door het luik.

Daarop riep hij op zachten toon naar beneden:

— Klim op de stoelen, jij bent kleiner dan ik, maar ik zal je mijn armen toesteken en je optrekken.

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of een dof gestommel, dat snel duidelijker werd, bewees hun, dat het half uur verstreken was en dat de bandieten onraad gemerkt hadden.

— Snel, haast je, riep Raffles, zij zitten ons op de hielen.

Onduidelijke bevelen, met schorre stem gegeven, klonken tot hen door.

En terwijl de dreunende slagen op de deur nog steeds weerklonken, trok Charly zich lenig als een aap aan de hem toegestoken handen op, terwijl hij de stoelen omver schopte.

Spoedig bevond hij zich naast zijn vriend in een zeer klein vertrek, dat maar één deur had.

Raffles trachtte haar te openen.

Zij was op slot.

Met een paar geweldige trappen verbrijzelde hij de paneelen, beiden kropen door het ontstane gat en bevonden zich nu aan den voet van een smallen steenen trap, die zij zoo snel mogelijk begonnen te bestijgen.

Ongeveer veertig treden moesten zij opklimmen, tot

zij een lange, schier eindelooze gang bereikten, waar een volslagen duisternis heerschte.

Maar de frissche lucht die zij inademden en een blik naar een fonkelenden sterrenhemel, deden de beide vrienden bemerken, dat zij zich weder op den beganen grond bevonden.

Naar Raffles het naderhand schatte, liepen zij wel tien minuten zoo door in een gang van nauwelijks een meter breedte, tusschen zeer hooge blinde muren.

— De hemel mag weten, waar we hier ergens zijn, riep Raffles onder het loopen uit. Deze gang dateert bepaald nog uit de middeleeuwen.

Eindelijk bereikten zij het uiteinde van de gang.

Charly, die vooraan liep, uitte een kreet.

Zij stonden tegenover een muur — de gang liep dood.

Raffles stampvoette van woede.

Teruggaan konden zij natuurlijk niet, want dan zouden zij hun vijanden in de armen zijn geloopen.

— Hier valt niet te aarzelen, riep hij uit. Wij moeten erover heen. Het kost wat het kost! Ga tegen den muur staan, Charly! Ik zal op je schouder klimmen en je dan optrekken! Snel — misschien zijn zij ons al op de hielen!

Charly zette zich schrap tegen den muur, die ongeveer drie meter hoog was, en Raffles klom met ongehoeflijke behendigheid op zijn schouders, heesch zich van daar op den muur en trok Charly aan beide handen op.

Spoedig zaten zij naast elkaar op den rand van den muur.

— Ik heb er niet het flauwste idee van, waar we hier zijn! riep Charly uit.

— Ik begin het daarentegen te raden! zeide Raffles opgewekt. Als ik me niet sterk vergis, moeten we hier in White Chapel zijn, en wel in een der oudste gedeelten, die geen enkel Londenaar, die iets om zijn leven geeft, ooit zou betreden, zelfs niet overdag. En ik vermoed, of liever ik weet nog meer! Wij zijn hier in een wijk, die in een van Dickens' meesterwerken wordt beschreven en die ik toch nooit heb kunnen uitvinden, hoe vaak ik er ook naar gezocht heb! Ja — zoo moet het zijn! Ik zou nu den weg wel droomend kunnen vinden — en nu ken ik ook den naam en de plaats van het dievenhol, waar we zijn heengesleept! Olivier Twist, beste Charly! Olivier Twist! Wat doet het mij nu een genoegen, dat ik dat boek zoo vaak en met zoo veel belangstelling heb gelezen! Kom mee — als alles goed gaat, kunnen we de schurken over een paar kwartier gevangen hebben!

Raffles liet zich op den grond vallen.

Maar ternauwernood had hij den grond bereikt of hij gevoelde een stekende pijn aan zijn linkerarm.

— Dat is voor den vuistslag van verleden week, mijnheer de bemoeial! siste een stem uit de duisternis, en dat zal u voor goed den lust benemen, u in andermans zaken te mengen!

— Dan zoudt gij uw dolk beter moeten hanteeren, kwam de klankvolle stem van den Grooten Onbekende. Gij hebt misgestooten, mijn waarde! Maar dat zult gij van mij niet kunnen zeggen — dáár!

Een doffe kreet klonk — een zwaar lichaam rolde op de steenen!

— Dat was een rake opstopper, Edward! zeide Charly, die snel eveneens van den muur was gesprongen, teneinde zijn meester te hulp te komen. Was de kerel alleen?

— Ik geloof het wel — ik zie tenminste niemand anders. Vlug je zakdoek over zijn mond — iedere minuut is kostbaar!

— En dan?

— Dan dragen we hem naar de Theems, waar we wel een bootje zullen vinden om dezen vriend althans vast in veiligheid te brengen.

— Maar je bent gewond!

— Het heeft niets te beteekenen! De dolk is op den muur afgeketst!

Charly had zijn zakdoek over den mond van den bewusteloozen bandiet gebonden en nu droegen zij hem zoo snel zij konden door een tweede smalle steeg, die op de Theems uitkwam, zooals Raffles voorspeld had.

Het geluk wilde, dat zij daar een onbeheerd bootje vonden, met twee roeiriemen er in, waarin zij den nog altijd bewusteloozen bandiet legden.

— Maar wat ben je nu eigenlijk van plan? vroeg Charly, toen Raffles met een krachtigen duw het vaartuigje van wal afzette.

— De eerste politiepost de beste, die hier op vijf minuten gaans vandaan is gelegen, te waarschuwen!

— Ben je dol! En als die man daar klapt?

— Dan zal geen enkel politieagent met een greintje hefsens hem gelooven!

— Maar als Sullivan er eens was!

— Dat hoop ik niet — want Sullivan ben ik zelf!

— Edward!

— Zeker! Ik heb in den achterschoot van mijn jas, op een plek, die niemand ooit zou ontdekken, een heel mooien politie-penning voor een inspecteur en die zal nu van pas komen!

Raffles trok snel zijn jas uit, draaide haar binnenste buiten, en tornde een geheim zakje los, waaruit hij een voortreffelijk nagebootst identiteitsbewijs haalde.

— En wat doe je daar mee? vroeg Charly, die in dien tusschentijd de boot snel over de golven had doen schieten.

— Den heelen politiepost meenemen!

— Om wat te doen?

— Om de bende te arresteeren!

Even zweeg Charly.

Toen riep hij uit:

— Edward — de brutaliteit is evenredig aan je genie! Als het maar goed afloopt!

— Wees maar niet bang! Ik heb het zekere gevoel dat het heden mijn dag nog niet is! Roei op! Wij mogen geen tijd verliezen! Aha! Daar zie ik het posthuis al! Dat roode licht daar!

Charly stuurde er op aan en binnen enkele oogenblikken lag de boot weder aan en stapten de twee mannen uit, den Italiaan meedragend, die nu zijn bewustzijn herkegen had, en zich tevergeefs verzette.

Raffles en Charly sleurden hem het bureau binnen, dat dadelijk in rep en roer was.

— Mannen! riep Raffles op bevelenden toon, zoodra zij binnen waren. Wie uwer kent inspecteur Sullivan persoonlijk?

Niemand antwoordde.

— Niemand? Dan zult gij allen hedennacht de eer genieten, met hem te mogen samenwerken! Ik ben Sullivan!

Tegelijk haalde Raffles zijn kaart te voorschijn en liet haar aan den dienstdoenden brigadier zien, die dadelijk een en al ijver en onderdanigheid was.

Wat de agenten betreft — die waren in de wolken, dat zij met den reeds beroemden inspecteur mochten samenwerken!

— Wat moeten wij doen, sir? vroeg de brigadier beleefd.

— Ten eerste voor dezen man zorgen! Stop hem in het cachot, en let maar niet op zijn schreeuwen — de kerel is stomdronken!

— All right, sir! zeide de brigadier. En de bandiet werd weggevoerd, na een blik vol doodelijken haat op zijn sluwen tegenstander te hebben geworpen, wiens plan hij meende te doorzien.

— En gaat nu allen mede, op een of twee na, want wij hebben een moeilijk werkje voor den boeg. Wapent u vooral goed!

De agenten, twaalf in getal, snelden heen om hun

revolvers te halen en even daarna was de stoet met snelle schreden op weg naar het dievenhol.

— Als zij maar niet in dien tijd gevlucht zijn, inspecteur! zeide Charly onder het loopen tot Raffles.

— Dat gaat maar zoo gauw niet, antwoordde deze. Zij zullen trachten, in veiligheid te brengen wat zij maar even kunnen, en verder kunnen zij toch onmogelijk weten, wat wij van plan waren, zoo voegde hij er op zachten toon aan toe.

— Mag ik weten, waarheen de tocht gaat, sir? vroeg de brigadier nieuwsgierig.

— Wij gaan een gevaarlijke bende arresteeren, die zich in een herberg hier in de buurt ophoudt, antwoordde Raffles. En al vangen wij maar de helft van de schurken, dan zal uw belooning niet gering zijn, dat verzeker ik u!

Opgewekt door die mededeeling verhaastten de mannen hun schreden nog, en binnen enkele minuten hadden zij het dievenhol bereikt.

Raffles, die zich op het bureau van politie van een revolver had voorzien, evenals Charly, ging behoedzaam vooruit.

Hij trad de gelagkamer binnen.

Deze was geheel verlaten.

De waard had zeker de vlucht genomen, daar hij het zaakje niet al te goed meer vertrouwde.

Met de revolver in de hand trad Raffles voor al de anderen de gelagkamer binnen.

— Kunnen zij niet langs een anderen weg ontkomen zijn, sir? vroeg de brigadier, die met Charly den gewaanden inspecteur op de hielen volgde.

— Ten minste niet zoo spoedig, antwoordde Raffles ontwijkend. Daarop voegde hij er op zachten toon, alleen voor Charly verstaanbaar aan toe:

— Ik heb den knop vernield, waarmede het zeer zware luik boven in de zoldering van den kelder in beweging werd gebracht, en zij zullen er in ieder geval heel wat werk aan hebben, alvorens zij dat loodzware luik op een andere wijze dan met behulp van electriciteit hebben opengekregen!

— Dan zouden zij dus weder de trap zijn opgegaan, en vervolgens die smalle ladder, die wij tegen een klein deurtje heel hoog tegen de zoldering van de geheime vergaderzaal van de schurken hebben zien staan, toen zij ons daar hadden binnen gesleept? vroeg Charly fluisterend.

— Dat denk ik tenminste wel! hernam Raffles. Dat deurtje zal wel toegang geven tot een tunnel die in die kleine kamer daar uitkomt — stil... hoor je daar niets?

Allen hielden den adem in, en luisterden ingespannen.

— Ik geloof waarachtig, dat zij daar aankomen, klonk de gedempte stem van den aanvoerder van het troepje agenten. Hoeveel boeien heb je wel bij je, brigadier?

— Ik heb letterlijk alles medegenomen wat ik heb kunnen vinden in het bureau, sir, antwoordde de man. Het zullen er een stuk of vijftig zijn!

— Lieve hemel! Dat is meer dan de helft te veel! Nu, beter te veel dan te weinig! Let nu allen goed op wat ik zeg!

Zij waren nu in de tweede kamer en Raffles had met zijn geoeffenden blik al heel spoedig den geheimen ingang van de tunnel gevonden.

— Die uitgang is bijzonder klein, zooals jullie allen ziet! Er kan onmogelijk meer dan een man tegelijk door — en dan nog met de grootste moeite! Welnu — telkens als er een verschijnt, grijpen twee uwer hem beet, de derde doet hem bliksemsnel de boeien aan en de vierde stopt hem zijn zakdoek in den mond! Ik behoef jullie zeker niet te zeggen, dat het hier volmaakt donker moet zijn, dat geen uwer ook maar het geringste geluid mag maken, en dat gij u allen plat tegen den muur moet drukken, waarin gij hier den ingang van de tunnel ziet! Als alles goed gaat, kunnen we op die manier de bandieten allen zonder eenige moeite vangen, zonder dat er een druppel bloeds vergoten wordt! Schreeuwt een hunner — ja, dan zullen wij wel wat hardhandiger te werk moeten gaan! En nu allen op uw post, want ik hoor den voorste reeds aan de verborgen deur tasten! Alle lichten uit!

Als bij tooverslag gingen alle electrische lantaarns uit, en het vertrek werd nog slechts zeer spaarzaam verlicht door den weerschijn van de straatlantaarn die voor het dievenkroegje stond.

Onbeweeglijk als standbeelden stonden de agenten tegen den muur gedrukt.

Enkele minuten verstreken. Toen hoorden Raffles en zijn metgezellen een flauw knarsend geluid.

Een flakkerend, rosachtig schijnsel werd zichtbaar en langzaam draaide het geheime deurtje op zijn hengsels.

Een donker hoofd verscheen — daarna een romp — toen klonk er een nauwelijks hoorbare zucht, en het geklikklak van metaal — de eerste bandiet was gevangen!

Hij werd naar een hoek van het kleine vertrek gebracht, stevig met medegebrachte touwen gebonden en nauwkeurig bewaakt door een half dozijn der agenten.

Het tweede bendelid stak zijn hoofd door het deurtje en werd gevangen zooals men een muis vangt — en met niet meer omslag!

Zoo verging het eveneens den derde — den vierde — den vijfde — tot een twintigtal bandieten, gebonden en gekneveld in den hoek bij elkaar lagen, weerloos als een kudde schapen.

Ten slotte verscheen er een vrouwenhoofd...

Een onwillekeurige schok voer door Raffles' lichaam! Het was Sonja Demetriefff!

De agenten wilden haar reeds ruw aangrijpen, toen Raffles tusschenbeiden kwam. Hij wachtte tot de schoone Russin geheel in het vertrek was, nam toen haar hand stevig tusschen de zijne en hield die vast, terwijl de gevangen vrouw tevergeefs trachtte te doorgronden wat de beteekenis van dit gebaar was.

Zij scheen de laatste te zijn geweest — het bleef stil, ofschoon de agenten nog vijf minuten bleven wachten.

— Maakt licht! klonk de heldere stem van den Grootten Onbekende.

Het vertrek werd plotseling door een tiental lantaarns verlicht.

Sonja Demetriefff slaakte een kreet van woede en bracht de kleine hand naar haar zak. Maar Raffles had het gebaar gezien en ontnam haar zonder moeite de kleine, met zilver ingelegde revolver, die in de blanke hand schitterde.

— Het spel is verloren, Sonja Demetriefff, zeide Raffles op zachten, maar doordringenden toon. Gij kunt u verdere moeite wel besparen! Zooals gij ziet liggen al uw makkers daar in dien hoek in een allesbehalve gemakkelijke houding, gereed om te worden weggeleid naar een plaats, waarvan zij in de eerste twintig jaren wel niet zullen terugkeeren! Gij haat mij zeker wel zeer?

De Russin keek Raffles met een onbeschrijflijken blik aan — maar haat lag daarin zeker niet!

— Sonja Demetriefff, zoo vervolgde Raffles. Ik wil u toonen, dat ik ook jegens mijn vijanden, als zij bevalig, jong en moedig zijn als gij, hoffelijkheid in acht weet te nemen! Gij hecht zeker ten zeerste aan uw vrijheid?

— Zeer, antwoordde de Russin op zachten toon.

— Zoudt gij ze uit mijn hand willen aannemen?

Weer keek de schoone misdadigster hem met haar glanzende oogen op raadselachtige wijze aan.

— Ja! antwoordde zij zoo zacht, dat Raffles haar ternauwernood kon verstaan.

— Ga dan — en tracht een ander mensch te worden! zeide hij.

— Zullen wij elkander terugzien? vroeg de Russin fluisterend, Raffles hartstochtelijk aanziende.

— Dat weet niemand! Als de voorzienigheid het wil — dan ja!

— En zoo neen?

— Dan zal ik mij dezen dag herinneren als dien, waarop ik bijna van het leven ben beroofd door de schoonste vrouw die ik ooit in mijn leven heb ontmoet!

— Onthoudt liever wat anders! fluisterde de Russin op heeschen toon. Daarop wendde zij zich plotseling om en begaf zich naar de deur.

— Mag deze vrouw vertrekken, sir? vroeg de brigadier verbaasd.

— Ja, zeide Raffles kortaf.

Met tegenzin maakten de agenten ruimte om de schoone vrouw door te laten.

Nog eenmaal keerde zij zich op den drempel om, en staarde Raffles met haar zwarte, fluweelen oogen aan.

Toen keerde zij zich om, snelde door het voorvertrek, als door furiën achtervolgd, de dievenkroeg uit. Het volgende oogenblik was zij verdwenen.

Toen de bandieten allen veilig waren weggebracht met auto's, die Raffles zelf telefonisch had besteld, en Charly en de Groote Onbekende alleen waren achtergebleven in het nu geheel verlaten moordenaarshol, vroeg de eerste verwonderd:

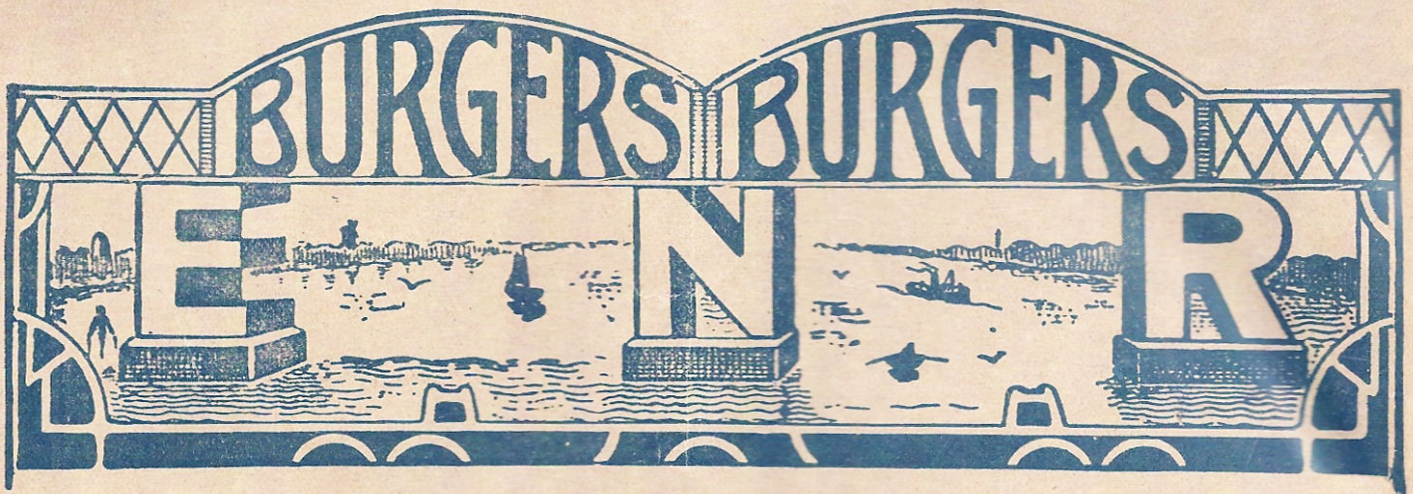
— Waarom heb je die Russin laten ontkomen?

— Omdat het mij onmogelijk is, een vrouw, die mij blijkbaar al te goed gezind was, leed aan te doen, was alles wat Raffles antwoordde.

De volgende aflevering (No. 143) bevat:

„Het renpaard als redder.”

Achterlijkheid

geeft de voorkeur aan een
Buitenlandsch rijwiel. Wie
op de hoogte is van zijn tijd,
kiest een

Burgers E. N. R.